KAMBARINĖ

MARKUS ORTHS

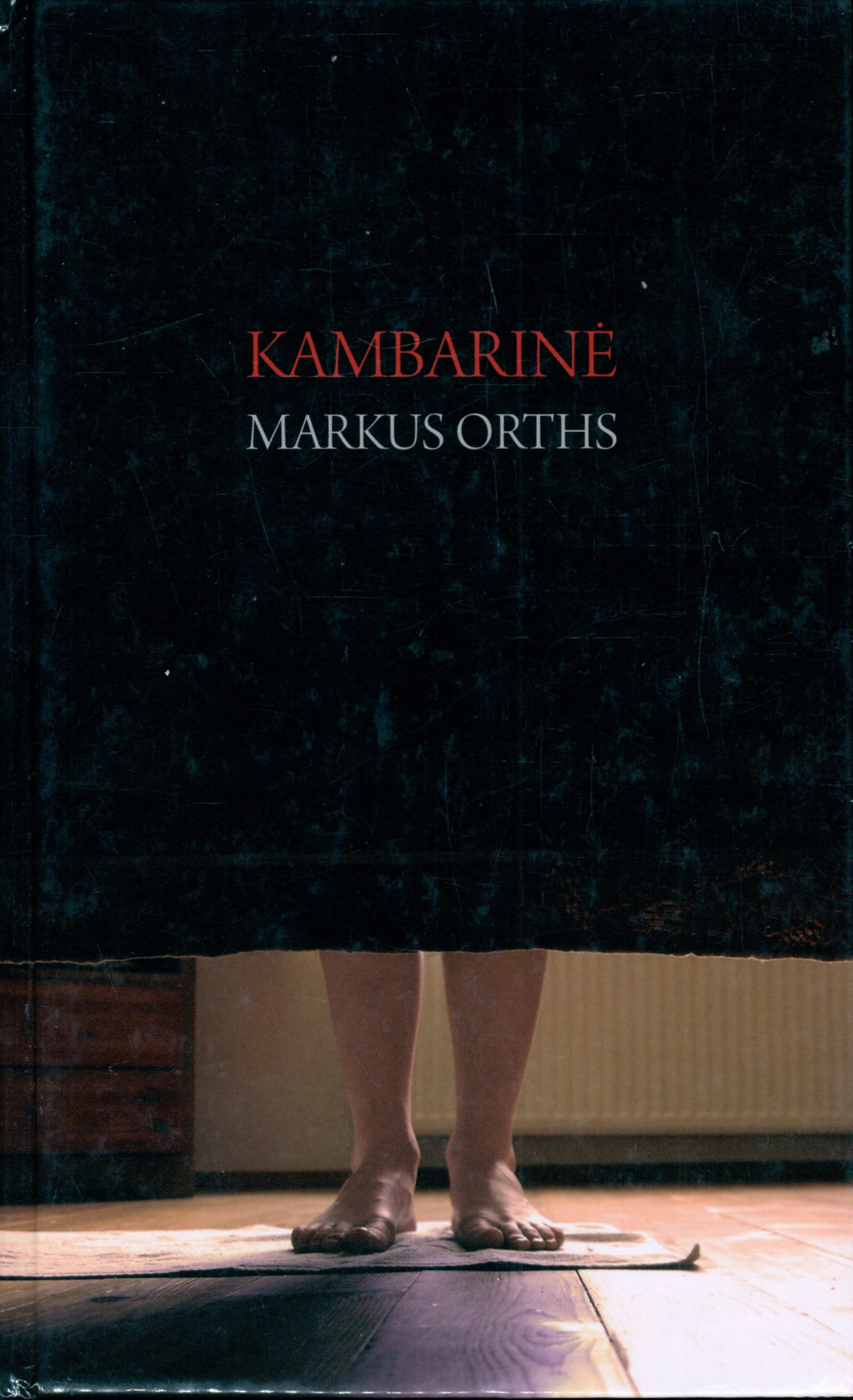

Markus Orths

Kambarinė

Romanas

Iš vokiečių kalbos vertė
Regina Ivanauskienė

GIMTASIS ŽODIS

Vilnius, 2009

UDK 830-3
Or91

Versta iš:
Markus Orths
Das Zimmermädchen

© Schöffling & Co. Verlagsbuchhandlung GmbH, Frankfurt am Main 2008
© Vertimas į lietuvių kalbą, Regina Ivanauskienė, 2009
© „Gimtasis žodis“, 2009

ISBN 978-9955-16-276-6

1

Ji atidaro duris ir žengia paskutinį žingsnį. Dar kartą stabteli, atsigręžia, vėjo gūsis užmeta plaukus ant veido. Už nugaros likęs pastatas toks sunkus ir slegiantis, nors jo fasadas iš stiklo. Tiek daug stiklo, pamanė Lin, prieš šešis mėnesius pirmą kartą pamačiusi šitą statinį; tokia daugybė stiklo ir dar tie priklijuoti paukščių siluetai. Kodėl ne mūras, akmuo ar betonas? Arba grotos? Autobusų stotelė netoliese. Taksi būtų kiek per brangu. Kur dabar? Ji žino tikslą ir jo nežino. Žino, ką reikia daryti, ir nežino. Eina nurodytu keliu. Kuprinės nenusiima, stotelėje turi sėstis ant suolo krašto, kitaip netilps ant nugaros pūpsanti kuprinė. Žvelgia į savo sportbačius – nušiurę, pakelia akis – stotelėje laukia jai nepažįstami žmonės. Vienas iš jų papsi cigaretę. Kitas pasisūpuodamas vaikšto pirmyn ir atgal. Vedžiodama pirštu senutė studijuoja po stiklu eismo tvarkaraštį. Autobusų stotelėse Lin mėgdavo žaisti savo žaidimą: kas būtų, jei?.. Įsivaizduodavo, kaip būtų, jei jos nematytų? Žmonės žvelgtų ne pro mane, o kiaurai per mane. Tarsi manęs nebūtų. Būtų puiku ir kartu kraupu. Jei niekas manęs nematytų, būčiau niekam nieko neskolinga, jei niekas manęs nematytų, išsiskaidyčiau ramybės tirpale ir gyvenčiau lyg po vandeniu. Bet, jei niekas manęs nematytų, aš būčiau niekuo, būčiau niekas, tik dvasia, ne, ne dvasia, tik oro stulpas, negalintis netgi plaikstytis, pasmerktas amžinam stinguliui.

Autobusui atriedėjus stojasi, jos kuprinė brūkšteli per būdelės sieną, vos girdimas garsas. Autobusuose visuomet juntamas vėmalų dvokas. Jis įsigėręs į sėdynes. Jo nepanaikinsi. Autobusas didina

greitį, užmiesčio kelias, jo vingis prislegia Lin skrandį. Jai iš dešinės kažkas skaito laikraštį. Kas minutę verčia vis kitą puslapį, suglausdamas rankas prie nosies. Jei nelaikytų laikraščio, tai atrodytų lyg koks gimnastikos pratimas. Taip greitai, svarsto Lin, jis juk nevaliotų skaityti. Jau daug metų Lin neėmė į rankas laikraščio, mat pernelyg bjaurisi spaustuviniais dažais. Autobusui artėjant prie miesto ją pamažėl ima nerimas. Vyriškis, sėdintis priešais ją ketvirtoje eilėje, sriaubia iš skardinės alų ir staiga parodo pergalės ženklą. Bet Lin nepavyksta išsiblaškyti. Artėja tas laikas, kai ji turės atsistoti, išlipti iš autobuso, priešais autobusų stotį pereiti gatvę, dar kartelį pasukti, atsklęsti laiptinės duris, užlipti laiptais, atsirakinti buto duris ir įžengti į butą, kuriame nebuvo šešis mėnesius. Bute bus tamsu. Tamsu ir šalta. Žaliuzės bus nuleistos. Paskutinis Lin veiksmas prieš paliekant butą – nuleisti žaliuzes. Butas bus priplėkęs. Atsiduos dulkėmis. Sudžiūvusiais augalais. Lin pradės čiaudėti. Gal ant palangės kėpsos koks negyvas vabzdys.

Autobusas įsuka į Remigijaus gatvę, pravažiuoja pro bažnyčią. Kiekvieną sekmadienį varpų dūžių keliamas uraganas. Dabar autobusas stabdo, braška, Lin jau atsistojusi ir priėjusi prie durų. Durims atsiveriant autobusas pasvyra į šoną, Lin atsiduria lauke, saulė šviečia lyg koks nukreipiamas šviestuvas kaip tik ten, kur ji stovi, visa kita skendi medžių šešėlyje. Lin išsyk nueina, akies kraštelių stebėdama mažą mergaitę, mėtančią akmenėlį į kryžiaus forma nubraižytus langelius, striksinčią viena koja ir pastveriančią akmenuką nuo žemės. Ilgi juodi plaukai krinta mergaičiukei ant veido. Paskui Lin prieina namą, pažymėtą septintu numeriu, lipa laiptais, ima raktą, antras aukštas, trečias, ketvirtas, palėpėje jos durys. Lin atrakina ir randa viską kaip įsivaizdavo. Bet Lin nedelsia. Joje nubunda toji jos pusė, kurią ji gerai pažįsta ir mėgsta. Lin pakelia žaliuzes, atidaro langus, įleidžia vidun oro ir valo, dirba be pertraukos, siurbia, šluosto, šluoja, eina keliais, guli ant grindų, bruka plunksnų šluotelę į kertes, ropščiasi ant kėdžių, šluosto aukštai esančius paviršius, zulina stiklui valyti skirta odine šluoste stiklus, neša putotą vandenį iš vonios į svetainę ir purviną atgal į vonią, velka laiptais žemyn

šiukšlių maišus su nudžiūvusiais augalais, grūda juos į konteinerius, pėdina prie telefono būdelės, skambina picų išvežiojimo firmai, godžiai sukerta picą, nusikamavusi drimba į krėslą, prisidega cigaretę, rūko ir iš krėslo apžiūrinėja savo triūsą.

Lin šitos naujos ramumos ilgai neištveria, ji privalo toliau *veikti,* esama begalė darbo, ji gerai žino, kad niekas nepakito nuo tada, kai gulėjo klinikoje, ji gerai žino, kaip svarbu turėti užduotį ir kad jai gresia patirti atkrytį, jei nieko neveiks, jei tik slampinės be tikslo, jei turės begalę laisvo laiko galvoti, o galvojant kyla beprasmiškumo jausmas, o beprasmiškumo jausmas skatina ieškoti dirgiklio, o dirgiklio paieškos stumia prie draudžiamų dalykų tol, kol ji neatsilaiko ir leidžiasi į draudžiamus dalykus. Ji privalo ieškoti išsigelbėjimo veikloje, išeina iš buto, leidžiasi laiptais. Tvarkydama butą sportbačių nebuvo nusiavusi, sukaitusios pėdos – nemalonus jausmas. Lin žingsniuoja greitai. Dar vakar klinikoje, žvelgdama pro langą, Lin svarstė, ar pasaulis, vėl mane atgavęs, įsiurbs ir praris, kaip visuomet nutikdavo? Ar kas nors pasikeis? Ar vėl viskas bus kaip ir prieš pusę metų? Pusė metų? Tarsi metai būtų padalyti per vidurį, galvoja Lin. Kirviu mėsai kapoti. Pusė kiaulės, pusė metų. Ir viena, ir kita kraujuoja, kai dalijami perpus. Kai apie tai pagalvoju, apie tą pusę metų, kažkas kraujuoja ir manyje. Jie viską suprato neteisingai, pirmiausia *mane* suprato neteisingai, kaip pacientė esu tik klajojanti ligos istorija, manęs nesiklauso, viskas dėl to ir kyla, kad manęs nesiklauso, o jei sakau ką nors, kas nedera prie ligos istorijos, jie iškart pareiškia, jūs nenorite šito pripažinti, jūs norite tai nuslopinti, jūs nenorite su tuo sutikti, jūs privalote paaštrinti žvilgsnį, tai nieko baisaus, tai mes pagydysime, tai turi pavadinimą, privalote tai pripažinti, su tuo sutikti, tai priimti, o aš sakau, kad čia nėra ko priimti, viskas yra kitaip, nei manote, tačiau jie tik mąsliai linksi ir kažką parašo, veikiausiai: *priešinimasis.* Bet aš lioviausi priešinusis, nėra prasmės priešintis tam, ką jie nori įžvelgti manyje, priešinimasis eižėja, skyla, priešinimasis netenka atramos, nebestovi, jis palaužiamas, gulasi, priešinimasis guli.

Dabar ateina eilė sąskaitų išrašams. Lin stovi banke, išsitraukia kortelę, ją įdeda, debetas tūkstantis šeši eurai ir penkiasdešimt šeši eurocentai. Nebėra ko paimti. Darbo nėra, pinigų nėra, motinos ji prašyti nenori, nes ši ir taip moka už nuomą. Vis dėlto Lin traukia į telefono būdelę.

– Aš jau namie.

– Puiku, kad paskambinai, – sako motina.

– Taigi.

– Kaip sekasi, turiu galvoje, ką...

– Gerai, gerai sekasi.

– Gal tau ko nors reikia?

– Ne, nieko.

– Gal mane kokį kartą aplankysi?

– Tolimas kelias, nežinau, pirmiausiai turiu apsiprasti, pasiieškoti darbo.

– Gal tau reikia pinigų?

– Ne, ne.

– Susidorosi?

– O tu? Viskas gerai?

– Kol kas man viskas gerai.

– Kaip sodas?

– Taigi, darbai ten tik prasideda.

– Klausyk, turiu padėti ragelį, nebeturiu smulkių.

– Kas nutiko telefonui?

– Greitai vėl veiks.

– Gali kuo ramiausiai man pasakyti, jei...

– Ne, pokalbis tuoj baigsis, mama. Ketvirtadienį paskambinsiu.

– Gyvuok.

– Iki.

Nuolat tas *gyvuok*, galvoja Lin, dėdama ragelį. Ką turėtų reikšti *gyvuok*? Reikėtų sakyti *sėkmės, laimingai*, bet mama visuomet sako tik *gyvuok*, Lin – taip pat, bet tik kalbėdama su motina.

O kas dabar? Lin per ateinančias dienas galėtų bandyti daryti tai, ką bando visi, galėtų atsikratyti savo pasibjaurėjimo laikraščiais ir

juos vartyti, piršto galiuku vedžiodama per darbo skelbimus, galėtų užsirašinėti telefon numerius ir iš telefono būdelės skambinėti už paskutinius grašius, galėtų klausytis neigiamų atsakymų, galėtų naršyti interneto kavinėje, galėtų apsilankyti darbo biržoje, galėtų kabinti skelbimus ant juodųjų miesto lentų, galėtų užsukti į įdarbinimo tarpininkavimo firmas, galėtų nuveikti šį bei tą, bet ji žino, kad tai būtų tik beviltiškas spurščiojimas, kad ji teturi vienintelę galimybę: anksčiau ar vėliau ji užbaigs pas Haincą, privalės aplankyti Haincą, tai neišvengiama, to neapeisi, svarsto Lin. Ji tvirtai apsisprendė. Sumaigo cigaretę.

Lin gerai žino, ko jis nori. Gerai žino, kaip jis paveikiamas. Pereina prie tam tikros kalbos, tik tie keli žodžiai, atitinkantys jo fantaziją. Tai nėra pernelyg sunku. Reikia padaryti tūkstantį septynis šimtus keturiasdešimt aštuonis žingsnius. Ji keliasdešimt kartų ėjo šituo keliu. Haincas bus namie, jis nieko neveiks, ilsėsis po verslo kovų, smaksos į televizorių, atidarys jai duris, tuo ji tikra. Jos žingsniai vis trumpėja. Todėl jų daugiau nei paprastai. Kiekviena nugyventa diena – laiko sutrumpinimas, kiekvienas žingsnis – kelio sutrumpinimas. Šviesa dar nevisiškai dingusi iš dangaus, dar plyti viską dengianti prieblanda, dar negali sakyti, kad tamsu, žmonės dar kelyje, pakeliui, po keliu. Bet šalta, saulei trūksta jėgos. Paskutinis posūkis, dar kartą žvilgtelėti per petį įvertinti automobilio artėjimą, pereiti gatvę nepakliūvant po ratais, paskui bus gatvės žibintas, o tada jau ir namas. Jis stūkso vienišas ir vienas, tai ne koks nors sublokuotas namas. Lin skambina į duris, koridoriuje užsidega šviesa, Haincas atidaro duris.

– Čia tu?

– Aš.

Klausyk, nori jis pasakyti, viskas baigta. Ji žino, kad viskas jau seniai baigta. Man nieko iš tavęs nereikia, pasakys ji, nereikia to, ko manai aš norinti. Ji neleidžia jam prasižioti, įstumia jį į butą, į koridorių, ji gerai žino, ką turi daryti, gerai žino, ką jis nori girdėti, ji virsta jo fantazijomis, o prieš savo fantazijas bet kuris žmogus bejėgis. Jei pavyksta įsilaužti į fantazijas, tai pavyksta įsilaužti ir į

žmogų, ir niekam geriau nežinomos Hainco fantazijos nei jai, Lin Capatek. Jei galėtum taip greitai priversti augti gėlę, mąsto ji, kaip šią „Halmos“* figūrėlę tarp mano lūpų. Lin žino, kad po to ji turi greitai dingti, negali jo apsunkinti savo buvimu, ji turi stengtis išlikti šmėstelėjimu, prisiminimu, sapnu. Ji jau prie durų, dar mesteli jam, tu žinai, kur gali mane rasti, paskui išeina, nelaukia, ar jis dar kalbės ir ką sakys. Ji galvoja, viską padariau teisingai, daviau jam viską, ko jis trokšta, o trokšta jis turėti savo žinioje, jis tikrai pasirodys, esu tuo tikra.

Namie Lin ilgai stovi vonios kambaryje. Priešais veidrodį jai niekuomet nepavyksta atgauti pusiausvyros. Visuomet nekęsdavo veidrodžių. Stovėdama priešais veidrodį niekada nemato savęs. Regi tik dideles akis, lygią odą, viršugalvyje surištus plaukus, putlias lūpas, pečius ir kelis apgamus. Kas tai? – galvoja ji, išeina iš vonios ir išima iš rankinės savo asmens pažymėjimą. Linda Marija Capatek, skaito ji, gimusi tūkstantis devyni šimtai septyniasdešimt penktais metais, šimto šešiasdešimt penkių centimetrų ūgio, rudų plaukų, žalių akių. Ar tai, svarsto ji, esu aš?

* Toks lentos žaidimas (čia ir toliau pastabos vertėjos).

2

Jos gyvenimas klostosi kuo sklandžiausiai. Rytais Lin keliasi, tvarkosi pati, paskui tvarko viešbučio kambarius, ji gavo darbą, parūpino Haincas, o gydytojas ištarė visą apimantį žodį: konfrontacinė terapija. Rekomendacijos, pokalbiai, sutartis, bandomasis laikotarpis, atleidimas iš darbo už menkiausią nusižengimą. Nusižengimas, galvoja Lin. Laikas daro daugybę nusižengimų. Kiekviena diena – nusižengimas. Lin visus darbus dirba tolygiai. Valyti svečių tualetus, išsiurbti fojė, pasikrauti valytojos vežimėlį, keisti patalinę, kloti lovas, šluostyti dulkes, siurbti grindis, valyti vonios kambarius, šveisti veidrodžius, plyteles, vonias, dailiai sulankstyti palaidą tualetinį popierių, ant pagalvių padėti šokoladukus, per pertraukėlę prisidegti ir sudūmyti cigaretę, pastovėti prie lango, stengiantis neprisiliesti, kad ant stiklų neliktų riebaluotų dėmių, sergėtis, kad vėjas nepripūstų pelenų į kambarį, ranka patikrinti, ar šiukšlių dėžės vonioje bei kambaryje švarios ir iš vidaus, grumtis su išspjauta kramtomąja guma, lipniais gėrimų likučiais ar nulūžusiais pieštukų galiukais, mesti paskutinį žvilgsnį į kambarį, paskutinį kartą apeiti patalpas tikrinant, ar kur nors vonioje nepalikti valikliai, nusukti dangteliai ar šluostės. Lin išmoko iš rankšluosčių lankstyti gulbes. Ilgesniam laikui apsistojantys svečiai kartais palieka arbatpinigių.

Paskui darbo diena baigiasi ir prasideda kasdienybė. Valandos slenka, vakarai susmenga į sofą, naktys be sapnų. Lin stoviniuoja parduotuvių salėse ir žiūri į žmones, tarpais tarp lentynų stumiančius vežimėlius ir žinančius, ką reikia pirkti. Lin seka paskui vieną iš

jų ir iš lentynų ima tas pačias pakuotes. Beveikt kaip filme „Nikita“. Lin stovi prie kasos po to kito pirkėjo ir deda ant slenkančios juostos lygiai tuos pačius produktus. Dažniausiai šito niekas nepastebi. Bet jei kas pastebi, ima žvelgti nepatikliai. Lin vykdo maisto vartojimo prievolę. Jai patinka tyčia ištęsti maisto gaminimą. Tuomet ji užsiima beprasmiškais darbais. Mielai lupa ridikėlius. Šitai nėra lengva, nes ridikėliai tokie maži. Pjaudama odelę nuo ridikėlio ji šypsosi, nes galvoja apie žmones, kurie ridikėlius tik nuplauna ir dedasi burnoj, dar ji galvoja, juk jie daug gražesni, tie ridikėliai, kai jie pliki, baltutėliai, nuogutėliai. Retkarčiais Lin eina pasivaikščioti, tuomet ji pasirenka tikslus, kuriuos paprastai renkasi žmonės. Pavyzdžiui, miesto parką. Apsuka ratą, kai kada ir du, dabar, pavasarį, kai pro debesis prasimuša saulė, ji šiek kiek sukaista, nes dar dėvi paltą, o po juo – storą nertinį. Jei ant tako pamato delno dydžio akmenį, tai jį pakelia ir sviedžia į tvenkinį, kuriame dabar ne kažin kiek vandens. Ji stebi ratilus ir džiaugiasi, jei didžiausias iš jų lūžta tik pasiekęs krantą.

Vakarais Lin žiūri televizorių. Ji išsinuomoja filmus, mielai žiūri *Modern Times*: avys, žmonės, avys, galvoja Lin, neišsisuka sveiku kailiu. Iš grotuvo ji išima DVD ir dar tą patį vakarą grąžina. Šitaip sutaupo pusantro euro. Lauke pamažu šiltėja. Lengvai alsuoja naktis. Kartais ji tik šiaip sėdi ir leidžia grotuvui ryti kino juostą. Tuomet žiūri tik akies krašteliu. Nesiklauso žodžių. Nežino, kas vyksta. Šiaip ar taip, smulkmenos retkarčiais patraukia jos žvilgsnį. Jei kuris nors iš veikėjų nupučia siūlgalį, jei jam ant kaktos krinta plaukai, ar jei Lin vaizdo krašte pamato ką nors tokio, apie ką gali mąstyti: kokį rekvizitą, sakytum, šiaip sau tenai pastatytą. Kamera netgi nemato reikalo ilgėliau ties juo apsistoti, ji tik praslenka prošal, pavyzdžiui, pro nesumontuotą, atremtą už durų stalo futbolą, ar rausvą kaspiną, apsivijusį šiukšlių kibiro rankeną, apverstą išdžiūvusią rašalinę, paltą, pakabintą drabužinėje, medžio kamiene įrėžtą neįskaitomą meilės prisipažinimą, tolumoje palengva tebesisūpuojančias sūpynes, tarsi nuo jų ką tik, kokia minute anksčiau, nei pro jas praėjo aktoriai, būtų nušokęs ir iš žaidimų aikštelės išbėgęs vaikas. Užuot sekusi

filmo veiksmą, Lin svarsto, koks vaikas galėjo ten suptis ir kodėl jis taip greitai nulėkė. Gal bijojo?

Lin leidžiasi apimama miego. Naktys būna neutralios. Jos nekelia grėsmės. Nesuteikia ir palengvėjimo. Naktys mane praryja, galvoja Lin, o rytai išspjauna. Haincas davė Lin avanso, sąskaitos apmokėtos, telefonas vėl veikia. Kiekvieną ketvirtadienį Lin skambina motinai. Bet jos neaplanko. Tik kelionė į vieną pusę užtruktų keturias valandas. Gydytojas, aiškina Lin motinai, uždraudęs tokias tolimas keliones. Motina kažką sumurma, Lin nenugirsta, bet ji mano, kad mama bamba nepiktai, tik liūdnai. O gydytojas per dažnai linksi galva. Lin pas jį lankosi kiekvieną penktadienį. Nuolatinis linksėjimas ją trikdo. Kartais Lin tyčia prikalba tokių dalykų, kurie, jos manymu, neturėtų būti palydimi galvos linktelėjimu, tačiau gydytojas vis dėlto linksi. Tai ją nuolat siutina. Lin tvardosi ir dažnai į jį net nežiūri, į tą gydytoją. Bet paskui pagalvoja, jei ji susigėdusi žvelgs į grindis, jis padarys neteisingas išvadas. Lin gauna tablečių, bet jų negeria arba geria retai. Kartą Lin kiek pakėlė balsą, liaukitės, sušuko ji, liaukitės pagaliau kinkavęs galva. Bet gydytojas tepasakė, tai gerai, tai gerai, leiskite šitam prasiveržti. Šitai kalbėdamas nesiliovė linksėjęs. Penktadieniais – pas gydytoją. Trečiadieniai – jos laisvadieniai. Ketvirtadieniais, pusę aštuonių vakaro, prieš dienos žinių laidą, ji skambina motinai. Motina visą gyvenimą aštuntą vakaro žiūrėdavo dienos žinių laidą, nebūdavo nė dienos be aštuntos valandos gongo, ataidinčio iš svetainės. Kiekvieną pirmadienį tarp pirmos ir antros susitikimas su Haincu, tai jos kaina už įėjimą į šitą normalumo šou. Lin purškia kalkių tirpiklį ant klozeto kraštų, turi išpurkšti, ištrinti, išnaudoti, galvoja ji, išnaudoti kaip valandas.

Tai prasideda nepastebimai.

Lin darbe užtrunka vis ilgiau. Darbe ji gali pasislėpti lyg kokiame urve. Niekas jos nemato. Lin ne šiaip sau valo, ji valo nuodugniai. Ten, kur kitos kambarinės nebemato jokios nešvaros, Lin – pats darbymetis. Neryškią žymę ant medinio stalviršio bus palikęs vandens stiklinės dugnas, tas atspaudas įžiūrimas tik pasilenkus ir užmerkus

vieną akį; Lin ima medinių paviršių poliruoklį ir nuvalo tą dėmelę. Juodi trupinėliai palangės plyšiuose – tai vos matomi pelenų likučiai; Lin iškrapšto juos peiliu. Piršto atspaudas ant plytelės akių aukštyje. Jokia kita nebūtų jo pastebėjusi. Komodos stalčiuose nelieka nė trupinėlio. Lin užsiaugino nagus, kad galėtų nukrapštyti prilipusius nešvarumus nuo vonios prietaisų. Paklodės ant lovų atrodo lyg ką tik išlygintos, antklodės lygut ligutėlės, iš rankšluosčių stirtos nepamatysi kyšančio nė menkiausio kampelio. Kėdės pritraukiamos prie spintų, dulkės nušluostomos nuo spintų viršaus, valomos radiatorių sekcijos, tualeto kertės, purškiamas oro gaiviklis, vėdinama. Gaivos kvapas. Į siauriausią tarpą tarp veidrodžio ir sienos Lin įbruka drėgną šluostę, apvyniotą apie virtuvinio peilio ašmenis, lempų gaubtus valo ir iš išorės, ir iš vidaus, patraukia į šalį stalus ir išsiurbia priplotas kilimo vietas.

Lin dažnai lieka iki penktos, šeštos valandos, savanoriškai ištęsia darbo dieną, nenori namo, ieško darbo ir jo randa: liftai, ilgos koridorių virtinės, gėlių vazų vidus. Viršvalandžiai nenumatyti, jų neapmoka, negali tikėtis už juos kada nors gauti laisvadienių. Tai jos pačios laikas. Bet niekas jai netrukdo šitaip dirbti. Haincas mano, kad šitaip ji norinti įrodyti, norinti parodyti, kad ji gera darbuotoja, kad norinti ne paprasčiausiai išlaikyti bandomojo laikotarpio egzaminą, bet dargi su pagyrimu. Bet ir po trijų mėnesių niekas nepasikeičia. Priešingai. Lin dirba iki septynių, kartais iki aštuonių. Pereina per viešbučio virtuvę, pusryčių salę, registratūrą, dirbtuves, skalbyklą, visur randa, ką tvarkyti, valo ir neužimtus kambarius, nes pridulka ir negyvenami kambariai, mano Lin. Ir ten ji atkloja lovatieses. Niekas jos nestabdo. Leidžia jai plušėti. Netrukus Lin pradingsta tarp viešbučio daiktų, nebekrinta į akis, sakytum, tampa nematoma jo dalimi, inventoriumi, kuris retkarčiais vos pastebimai juda, dvasia, kuri ateina ir išeina, kada panorėjusi, kaukas, kuris vaikštinėdamas nudirba darbus. Kažkas nukrinta ant grindų: Lin čia kaip čia, kad pakeltų. Fojė paliktas laikraštis: jis ten guli neilgai. Purvinas kažkurio svečio, ėjusio per lietų, batų pėdsakas: anksčiau, nei tuo spėjo pasirūpinti registratūros šefas, dėmė jau išvalyta.

Bet daugiausia laiko Lin praleidžia kambariuose. O ten daiktų buvimas, daiktų įkyrumas, viską pridengianti daiktų esatis apgaubia Lin lyg koks audeklas. Paliktas dantų šepetėlis? Svečias turės nusipirkti naują. Pigus dezodorantas? Kūno priežiūrai teikiama mažai reikšmės. Nuskusti plaukeliai kriauklėje? Nerūpestingumo ženklas. Panaudotas higieninis paketas higienos atliekų maišelyje? Ore tvyro vos juntamas pilvo skausmo kvapas. Vyriškas laikrodis ant naktinio staliuko? Vyriškiui teks pakeliui klausti laiko. Lin paima laikrodį nuo stalelio, nušluosto dulkes, bet laikrodį padeda kaip radusi. Vandens purslai ant veidrodžio? Prieš džiovindama plaukus fenu moteris purtė galvą. Pradėtas *Dunhill* cigarečių pakelis ant naktinio stalelio? Lin prisidega vieną iš savų cigarečių, jokiu būdu ne svetimą, tik savo. Ji atsidūsta, kai įžengia į prirūkytą kambarį, tuomet ji galės per pertraukėlę tarp darbų pastovėti prie atviro lango. To niekas nepastebės, dūmai susimaišo su dūmais. Ji dar negirdėjo, kad būtų žmonių, įstengiančių atskirti *Dunhill* cigarečių dūmus nuo *Marlboro* dūmų.

3

Vis dažniau Lin sugrįžta į kambarius. Ne į tuos, iš kurių svečiai išsikraustę, ne, bet į tuos, kuriuose gyvena, kai mano esanti tikra, kad jų gyventojai išėję ir negrįš iki vėlumos. Lin uostinėja. Kuo atsiduoda čia apsistojęs vyras? Levanda? Ar jo pižama dvokia prakaitu? Kokiais skalbiamaisiais milteliais skalbti baltiniai jo lagamine? Su persiku aromatu? O gal našlaičių ar pavasario kvapo? Ar jis skutasi elektrine skutimosi mašinėle, ar skutikliu? Ką jis užsirašė ant lapelio? Ar drabužiai tvarkingi sukabinti ant kėdės atkaltės? Ko esama kišenėse? Ko jis čionai atvyko? Ką nors montuoti? Į verslo susitikimą? Asmeniniais reikalais?

Kitame kambaryje apsistojusi moteris. Batelių, pastatytų prie kėdės, kulniukai velniškai aukšti. Avinti tokiais bateliais turėtų labai pasitikėti savimi, būti savimi tikra, turėtų manyti esanti graži. Avinti tokiais bateliais turėtų norėti pranokti pasaulį. Ant kelnaičių matyti išskyrų pėdsakai, vonioje Lin randa vaistus, jie truputėlį paslėpti, padėti žemai, higienos priemonių krepšelyje. *KadeFungin*, priemonė prieš grybelius. Ant lagamino priklijuota etiketė: Sabrina Hutvelker. Sabrina, galvoja sau Lin, tai šiek tiek primena Hamfriją Bogartą*.

Trys šimtai devintas kambarys. Ant kėdės *Lidl* maišelis. Kaip jis gali sau leisti nakvoti „Edene"? Jam čia per brangu. Tikriausiai viešbutį apmoka jo firma. *Lidl* maišelyje bulvių taškučiai, žemės riešutai, šokoladas, dar vyno butelis, užsukamu kamščiu. Vyriškis žemaūgis, žemas ir storas. Žaizdų tepalas. Matyt, bus pargriuvęs,

* Humphrey Bogart (1899–1957) garsus amerikiečių kino aktorius.

nubrozdinimas, šiukšlių kibire pleistro likučiai. O gal, svarsto Lin, jis buvo sumuštas, prikultas, gal jis iš tokių, iš kurių šaipomasi, apie kurį jau nuo mokyklos laikų laidomi juokeliai. Storas akiniuotas berniukas. Šiandien jis nešioja kontaktinius lęšius, antai padėtas tuščias atviras jų futliaras. Būdamas vaikas nuolat privalėjo nešioti tuos akinius storais stiklais, iškraipančiais akis. Ant naktinio stalelio padėtas pigus skaitalas, jau smarkiai apspuręs egzempliorius, aptiktas ant nukainotų knygų prekystalio už pusantro euro. Tarsi ši suma būtų neįsivaizduojama, vyriškis pirmame puslapyje iškeverzojo liūdnus žodžius: *Ši knyga priklauso Berniui Vilmsui.*

Kasdien Lin užsibūna vis ilgiau ir ilgiau. Jai nebėra ką veikti kambaryje, kuriame dabar stovi. Jau seniai po pietų, jos darbas jau kada padarytas. Jei svečias būtų ką nors pamiršęs, jei nukeltų susitikimo laiką, jei nelauktai išdygtų savo kambaryje, Lin patektų į keblią padėtį. Ji nežino, ar žmogus patikėtų jos iš anksto sugalvotu pasiteisinimu. Tačiau čia ir yra visas įdomumas: pavojus būti nutvertai. Kelioninis plaukų džiovintuvas? Matyt, moteris nebuvo gyvenusi viešbutyje arba ji nepasitiki viešbučių fenais. Šlepetės? Regis, bus apsistojusi ilgesniam laikui. Nusiaubtas kambario bariukas? Nesaikingumas. Lovoje nėra pižamos? Negi viešnia miegojo nuoga? Ne, pižama įmesta į spintą. Lin palieka pižamą, kur radusi, uždaro spintą, pataiso antklodę, bet ta pižama neišeina jai iš galvos. Ji žvilgteli į laikrodį, atidaro spintą, paima pižamos švarką, jį papurto. Jis susegamas kaip marškiniai. Lin užsimeta drabužį ant pečių. Kurį laiką šitaip stovi. Susijaudina, kai ima įsivaizduoti, kad štai atsidaro durys. Paskui vėl įmeta pižamos švarką į spintą. Apskritai, tos pižamos... Rausva pižama, o greta geltonos puskojinės miegui. Ta moteris tebėra vaikas, nori būti nunešta į lovą. Naktiniai marškinėliai su plonytėmis petnešėlėmis? Kas tas, dėl kurio dėvimi tokie drabužėliai? Moteris čia apsistojusi viena, vienvietis kambarys, sujaukta tik viena lovos pusė. Lin paskubomis nusirengia, stovi nuoga priešais lovą. Darbines savo drapanas numeta ant kėdės. Įsispraudžia į marškinėlius. Jie per ankšti, audinys vos dengia gaktą. Paskui už durų išgirsta balsus, nusitraukia nuo kūno drabužį. Jis nesuplyšta,

Lina smarkiai šnopuoja, bet balsai nutolsta. Lina vėl apsirengia savo apdarą ir sutvarko lovą.

Tai nutinka vieną antradienį.

Lin dienoms suteikė spalvas. Antradienius ženklina kiaušinio lukšto spalva. Rytą ji nupjovė kiaušinio viršūnėlę, bet jo nevalgė. Dabar stovi trys šimtai trečiame kambaryje, girdi koridoriuje žingsnius, krūpteli, ji buvo pametusi laiko nuovoką, žvilgteli į laikrodį, jos darbo laikas seniai pasibaigęs, ir Lin, išgirdusi žingsnius, jau žino, kad jie stabtelės ties kambariu, kuriame štai stypso, nors neturėtų ten stypsoti. Lin ant valytojos uniformos užsimetusi svečio pižamos švarką. Jis susagstytas. Rankovės smarkiai per ilgos. Spynoje išgirsta apsukant raktą. Durys atsidaro, svečias įžengia į kambarį.

O kaipgi Lin?

Ji dingusi.

Jos širdis pagaliau duoda gyvybės ženklą.

Ji guli po lova

Tai dvigulė lova.

Ji tebevilki pižamos švarku. Lin pakreipia galvą į šoną. Mato vyriškio kojas, žingsniuojančias į vonią. Pasigirsta dušo vandens čiurkšlę. Tai jos galimybė. Ji išlenda iš slėptuvės, žvilgteli į vonios duris – nieko. Lin sulanksto pižamos švarką ir pakiša po antklode.

Kas toliau?

Ji privalo tylutėliai išslinkti iš kambario. Viskas būtų gerai. Bet ji delsia. Dušas tebešniokščia.

Lin durų neatidaro.

Ji lieka.

Ji žaidžia.

Ji nori.

Oda junta kirbančią pagundą. Dar akimirką lūkuriuoja. Ką, tiesą sakant, aš čia veikiu? Ir Lin ima veikti.

Ji ropščiasi po lova.

Guli ten.

Laukia.

Šitaip atrodo gyvenimas.

Kelių minučių pakanka savo teritorijai ištyrinėti, iššniukštinėti, paženklinti. Ten tamsu ir dulkina, bet sunkumas neprislegia krūtinės. Jei šonai nebūtų atviri, ji gulėtų tarsi karste, bet iš šonų atvira, per juos patenka šviesa ir oras. Tarp nosies galiuko ir lentinių grotelių apačios vietos lieka daugiau nei per pusę plaštakos. Lin gali pirštais įsikibti į groteles, gali rankomis apimti galvą, gali delnus pakišti po strėnomis. Lentelės, čiužinių mirgėjimas, lentinės grotelės, dvejos grotelės, kiekvienam čiužiniui po vienerias, kiekviena jų aštuoniasdešimties centimetrų pločio ir dviejų metrų ilgio. Tose vietose, kur gulint siekia pečiai, keturios pasparos šiek tiek išlinkusios į apačią, nelabai smarkiai, jos beveik netrukdo. Lova keturių kojų, be jokių papildomų atramų per vidurį. Lin suima rankomis skersines pasparas ties klubais.

Vyras grįžta į kambarį. Įjungia televizorių. Žiebtuvėlio spragtelėjimas, ilgas tolygus iškvėpimas. Iš pradžių rodomas Lin nematytas filmas. Jai smagu iš garsų kurti vaizdus. Vėliau transliuojamos žinios. Viršuje tykus miegančio kvėpavimas. Vyras neknarkia. Kaip jis gali miegoti veikiant televizoriui? Gal migdo monotoniškas žodžių skambesys? Dabar pasigirsta balsas, kurį Lin priskiria JAV prezidentui. Jis sako: *Whan I talk about war, I actually talk about peace.* Po valandos programa kartojama, beveik visiškai identiškos žinios, be galo, be krašto. Lin ima snūduriuoti. Galiausiai užmiega. Po kurio laiko atsibunda, televizorius išjungtas, jai skauda sprandą, bet Lin ten, po lova, jaučiasi gerai, ji minutėlę klausosi viršuje girdimo kvėpavimo. Rytą, kai svečias maudosi duše, ji išsiropščia iš slėptuvės.

Trečiadienį Lin nedirba. Niekam nematant ji dingsta iš viešbučio pro užpakalinį išėjimą. Kai prisimena naktį, ima daužytis širdis. Kai pagalvoja, kas galėjo nutikti. Kai pagalvoja, ką ji būtų galėjusi išgirsti. Kai pagalvoja, kad ją galėjo nutverti. Ją dengia nuovargio luobas. Viskas taip keistai užlipinta. Bet ji žino, kad ir vėl tai darys, turi daryti, ji žino, kažką radusi. Kiekvieną antradienį, sako Lin, aš tai darysiu kiekvieną antradienį.

4

Sekmadienį ji ima nerimti. Nežino, ar ištvers iki antradienio. Prieš akis dar dvi naktys savo lovoje. Dar dvi naktis praleis viena. O tą minutę, kai svarsto, ar nepalindus po trys šimtai septinto kambario svečio lova jau pirmadienį, savaitei įsikrausto senyva moteris. Keista, bet ji naudojasi dantų protezu, kuris plūduriuoja stiklinaitėje dantims skalauti lyg kokia pamiršta šypsena. Kai Lin gręžia šluostę ir klausosi tykaus vandens lašėjimo, į trys šimtai antrą numerį, kurį dabar valo, įžengia Haincas.

– Lin, – prabyla jis.

Lin atsistoja ir žvelgia į jį.

– Tau skambino, – sako Haincas.

– Kas?

– Tavo motina.

Lin nusirengia valytojos uniformą. Ji tai daro mašinaliai. Sekmadienis blyškiai mėlynas, Lin važiuoja taksi iki geležinkelio stoties, įlipa į namus vežantį traukinį, keturios valandos kelionės. Gimtojo miesto geležinkelio stotyje paima taksi ir vyksta į ligoninę, ten stabteli, rūko ir stengiasi išlaikyti plaučiuose kaip galima daugiau dūmų, paskui greta pastatytoje peleninėje užspaudžia cigaretę. Šalimais papsi vyriškis storai aptvarstyta galva, jis šypsosi. Priėmimo skyriuje Lin sužino palatos numerį: šimtas aštuoniolikta. Prie vieno pridėję vieną gauname du, du plius du – keturi, keturi plius keturi – aštuoni. Šimtas aštuoniolikta. Jos motina nemiega. Pirmais žodžiais taikosi nuraminti. Nieko baisaus, sako motina, laimė, laiku patekusi

į ligoninę, operacija pavykusi, *bypass**, po dviejų ar trijų savaičių grįšianti į namus, turėsianti šiek tiek pakoreguoti gyvenimą, vartoti mažiau riebalų ir panašiai, *bet kaip šaunu tave matyti, Linda.* Lin prisitraukia kėdę prie lovos. Nuo šito garso pašiurpsta oda. Palatoje guli dar viena moteris, miega, greta jos lovos pūpso stirta iliustruotų žurnalų.

– Kaip tai nutiko? – klausia Lin.

– Pjaunant veją.

Motina stūmusi pirm savęs vejapjovę per visą ilgą veją, staiga paleidusi mašinėlę iš rankų ir stačia galva kritusi į žolę. Kaimynas, sukiojęsis prie triušidės, tai pamatęs, nedelsdamas šokęs per tvorą, paguldęs į stabilią padėtį ant šono – mat esąs gaisrininkas savanoris – mobiliuoju telefonu iškvietęs greitąją, laikęs motiną už rankos ir išpoškinęs sanitarams trumpą įvykio versiją. Netgi kartu važiavęs į ligoninę, o kai motina atsigavusi ir tuo tarpu atrodę, kad nesą nieko pikto, dargi pokštavęs, sakęs, kad ji bandžiusi rupšnoti žolę.

– Kodėl manęs nelankai? – kužda motina.

– Nežinau, – atsako Lin.

– Kada tave išleido? – klausia motina.

– Prieš tris mėnesius.

– Būtum galėjusi kokį kartą mane aplankyti.

– Žinoma, – sutinka Lin.

– Ar kuo nors tave nuskriaudžiu?

– Ne, – atsako Lin.

– Bet kodėl tu?..

– Mama, – nutęsia Lin ir pažvelgia į ją taip, kad ši nutyla.

Lin išsitraukia iš kišenės cigaretes, apsidairo, persigalvoja, vėl susibruka į kišenę. Aš vos pakeliu save, norėtų pasakyti Lin, kaip galėčiau pakelti dar ir tave, kai vos pavelku save. Bet šito nesako. Ji tik tyli. Ant mano pečių nebėra tau vietos, norėtų pasakyti Lin, pati ten vos išsitenku, velku save kaip įstengdama. Jei reikėtų ant pečių užsikrauti dar ir tave, aš palūžčiau.

– Gerai, kad atvažiavai, – sako motina.

---

* Šuntas (angl.)

– Ilgai nebūsiu.

– Žinoma.

Ji neišsiduoda, galvoja Lin. Ji susiima. Kaip galima *susiimti*, svarsto Lin ir žvelgia į motiną jos nematydama. Imti visuomet reiškia iš kažko atimti, atimti visada skriauda. Mes atimame iš savęs kiekvieną dieną. Kasdien darome kažką, ko daryti nederėtų. Mes gyvename vienu metu veikiančių priešybių erdvėje.

– Gal galėtum įpilti man vandens?

Lin įpila į stiklinę vandens su nedideliu angliarūgštės kiekiu. Nubunda palatos kaimynė, prieš nubusdama knarkteli, krūpteli, pasveikina viešnią, Lina linkteli, motina į moterį nekreipia jokio dėmesio, toliau pasakoja dukrai, kalba apie gėles, kurias pasodino, apie piktžoles, kurias išravėjo, apie figūrėles, kurias padarė, apie renginius, kuriuos suplanavo. Rudenį su turistine grupe ji važiuosianti į Tosakaną.

– Džiaugiuosi, – sako Lin.

– Ar turi smulkių?

– Kodėl klausi?

– Čia yra gėrimų automatų.

Lin išberia ant stalo piniginės turinį.

– Kaip darbas? – klausia motina.

– Dar nieko nepavogiau.

– Aš ne apie tai klausiu. Ką veiki visą dieną?

– Valau.

– Nuo ko pradedi?

– Nuo vonios.

– Ar visuomet?

– Iš pradžių vonia, paskui kambarys. Išsiurbiu grindis.

– Ar valai dulkes?

– Kasdien.

– Argi vos per vieną dieną ten prisikaupia dulkių?

– Jos vos įžiūrimos. Tik saulėje.

– Bet tu vis dėlto jas šluostai?

– Taip, žinoma.

– Su dulkių šluoste?

– Drėgna šluoste.

– O kaip lovos?

– Pakloju.

– Ar kasdien keiti patalynę?

– Priklausomai nuo aplinkybių.

– Kokių aplinkybių?

– Ar ilgam apsistoja svečiai. Jei tik vienai dienai, patalynę man tenka keisti kasdien.

– O jei lieka ilgesniam laikui?

– Tuomet nereikia.

– O jei kuris gyvena tris dienas?

– Tuomet nekeičiu.

– O jei savaitę?

– Tuomet po trijų dienų.

– Kaskart po trijų dienų?

– Taip.

– Taigi, jei kuris gyvena dvi savaites, patalynę keiti keturis kartus?

– Galiausiai dar kartą. Naujam svečiui.

– O kaip batai?

– Privalau valyti.

– Visada?

– Jei svečias juos pastato.

– O kaip rankšluosčiai?

– Jie keičiami.

– Kasdien?

– Priklausomai nuo aplinkybių.

– Kokių aplinkybių?

– Ar jie numesti ant žemės, ar pakabinti ant skersinio.

– O kaip ten buvo toje klinikoje? – klausia motina.

– Veikiausiai mane išgydė.

– Ką ten visą tą laiką veikei?

– Mama, turėsiu greitai eiti. Traukinys.

– Turėjai gi ką nors veikti per tą pusmetį.

– Gydžiausi.

– Kodėl nenorėjai, kad tave lankyčiau?

– Tai buvo gydymo dalis.

Motina tyli. Abi išsekusios. Lyg po kovos. Tiek daug mudvi seniai nekalbėjome, galvoja Lin. Gurkšteli vandens iš motinos stiklinės.

– Ar dar atvažiuosi? – klausia motina.

– Tolima kelionė.

Susilauki vaiko, galvoja Lin, augini jį, maitini, rūpiniesi, kaip kasdien išgyventi, išleidi iš namų, iš rankų, paleidi į pasaulį, ir paskui tas vaikas gyvena pasaulyje drauge su kitais, tu nori būti netoli jo ir negali, išpeši prieš jam pradingstant kelis žodžius, ir tai viskas. Lin atsistoja. Ji nežino, kaip derėtų atsisveikinti. Motina čiumpa jos ranką, prideda it kokią šluostę prie veido, tarsi delnu norėtų nusivalyti skruostą. Lin nesipriešina. Lin negali savęs matyti iš šalies, palatoje nėra veidrodžio, ir ji nežino, ar jos lūpos išspaudė šypseną, ar paprasčiausiai liko kaip buvusios – neišraiškingas horizontalus brūkšnys kraštovaizdyje, kurį nuo tada, kai išmoko kalbėti, ji vadina veidu, bet niekuomet jo iš tikrųjų nematė, tik veidrodyje, bet ten ji – jau nebe ji.

Kai uždaro duris, kai už nugaros lieka motina ir ligoninė, Lin čiumpa už cigarečių, bet iš kišenės ištraukia ne jas, o dėžutę su žydromis ir baltomis tabletėmis. Dėžutė trijų skyrelių: rytui, pusiaudieniui, vakarui. Lin nežino, kaip dėželė pateko į striukės kišenę, neprisimena, kaip paėmė ją nuo stalo, mato tik rezultatą, o kadangi nežino, kaip elgtis, tai atidaro dėželę ir nuryja baltą tabletę iš vakarui skiro skyrelio, nes jau kada vakaras, ir tamsa pamažėle užpuola pasaulį, mano sau Lin. Jei apskritai įmanoma, kad kas nors ką nors pamažėle užpultų, bet jai neateina į galvą joks kitas žodis, kuris galėtų išreikšti, ką ji jaučia.

5

Knietulys stiprus. Lin dažnai pasvarsto, ar neužsiėmus tuo jau pirmadienį, bet paskui susiima, jaudulio teikiamą palaimą atideda antradieniui. Ji taip nusprendė. Taip ir elgsis. Nenukryps nuo apsisprendimo. Antradienį šeštą valandą Lin palenda po trys šimtai aštunto kambario lova ir laukia.

Porelė grįžta vėlai. Kalbasi iki pirmos. Tai ne kivirčas, tai pokalbis apie ateitį, pokalbis, kuriame reikšmingas žodis *kai*. Porelė kalbasi apie namą, kurį reikia pirkti, apie laiką, kurį reikia praleisti drauge, minimi žodžiai *gyventi drauge*. Kai gyvensime drauge, sako vyras, tuomet mes... Moteris veikiausiai šypsosi. Kalbasi apie vaiką, kurio dar nėra, kalbasi apie gyvenimą, kuris dar negyventas. Tai lyg vienos krypties eismo ateities gatvė, besidriekianti tamsoje virš lovos, mat aniedu išjungė šviesą. Ten, virš Lin, jokio sekso, kalbamasi apie pinigus, finansavimą, paskolą, sumas, kurias pridurs tėvai, šnekama apie maklerius ir išpūstus komisinius. Lin svarsto, ar tiedu guli prie pat vienas kito, bent jau tiek, ar atstu, kiekvienas savoje lovos pusėje ir tik žiūri vienas į kitą nesiliesdami. Pokalbis ima strigti, abu nebežino, ką kalbėti, ateitis veliasi jų burnose lyg sužiaumota kramtomoji guma. Staiga toje tyloje vyras prataria *mimimimi*, moteris prajunka, vyras taria falcetu *mimimimi*. Aš – danų virėjas, sako jis, ne, atsako moteris, tu – virėjo mokinys. *Smiorebriod-smiorebriod-ramtamtamtam*, dainuoja vyras, o moteris sako, prašau, nereikia, bet vyras vis tiek ją kutena. Moteris kikena ir prašo, ne, liaukis, antraip imsiu rėkti, tada vyras liaujasi ir vėl taria *mimimimi*, moteris

sako, gal mums reikia bandyti migti, paskui abu nutyla, dar kartą pasigirsta tylus kikenimas, moteris sukužda, labanakt, brangusis, iki rytojaus, atsiliepia vyras, ir Lin girdi, kaip jiedviem gręžiantis vienam nuo kito sugirgžda lova.

Nuo tada kiekvieną antradienį Lin ima po lova ir skudurą, valo juo lentines groteles. Dar niekada apatinės lovų pusės nebuvo tokios švarios. Pirmas valandas Lin ten guli viena. Tuomet klausosi, kas vyksta joje, bet nieko negirdi, tik reksykiais savo pulsą. Lin visai ištuštėja, užmerkia akis, ima snausti. Kai atsidaro durys ir kas nors įžengia į kambarį, ji krūpteli, atsipeikėja, sudeda rankas ant pilvo. Tada ji budri. Tada ji čia.

Trečią antradienį pasitaikė vyriškis. Jis daro atsispaudimus šalia lovos, ir Lin priversta slinktis prie kito lovos krašto, kad šis jos nepamatytų. Vėliau vyriškis sėdi ant grindų siuvėjo poza. Jis taria *brummmmm*, tęsia *m*, kvėpavimo pratimas, mano sau Lin, meditacija. Paskui Lin girdi jį vartant žurnalą, retsykiais krenkštelint, sulaikant orą, iškvepiant. Po kurio laiko užgęsta šviesa.

Ketvirtą antradienį kažkoks žmogus kalbasi su savimi, sako mėšlas, nuolat kartoja tą žodį, tarsi mintytų apie kažką, ką jis šiandien padarė ar pasakė ir ką jis norėtų atšaukti. Be to, Lin du kartus išgirsta pliaukštelėjimą, jis pliaukši sau per kaktą tarsi norėdamas pasakyti, kaip galima būti tokiu mulkiu, o Lin galvoja, ką gi jis tokio padarė, ką pasakė, kam pasakė, kada pasakė, gal per posėdį, gal skaitė pranešimą. Privalėjo pasiruošti geriau, mėšlas, vėl praleista galimybė, galvoja Lin, gal koks žlugęs sandoris arba koks keblumas, nežinojimas. *Secound-messenger* sako vyras, *secound-messenger*, jis, be to, dar keiksnoja, kaip galima būti tokiu kvailiu, sako jis ir paskui vėl du sykius pliaukšteli, sako mėšlas, mėšlas, mėšlas. Jis veikiausiai neišeina kolegoms iš galvų, jis įsivaizduoja, ką šie apie jį mano po to, kai jis pasakė arba nepasakė, gal tai tik smulkmena, kas nors nereikšminga, tikriausiai kiti tai seniai pamiršo, ir nė vienas nebegalvos apie jį ir tą jo klaidą. Bet to vyriškio galvoje visi tik ir sako, na kaipgi galima būti tokiam kvailam. Vyras palengva rimsta, retsykiais, matyt, užplūdus prisiminimų bangai, Lin dar išgirsta gailų

atodūsį. Jis gėdijasi, galvoja Lin, jis visai vienas su šita gėda, nuo kurios šįvakar niekas negali jo išvaduoti.

Penktą antradienį pasitaiko televizijos mėgėjas. Lin filmo nemato, tik girdi. Ji įsivaizduoja vaizdus, girdi balsus, garsus ir regi, ką nori matyti, kuria savus vaizdus, nesvarbu, tinka jie ar netinka. Jau vien garsų vienareikšmiškumas ją apriboja. Jei tai žingsniai ar durų trinktelėjimas, jei riksmas ar užvedamo variklio gausmas; jei tai bučinys ar smūgis, jei tai švogždimas ar bėgimas; tuomet Lin galvoja, tiek daug aš išvis nenoriu girdėti. Mieliausia jai tyla. Tyloje viskas įmanoma. Kai nutyla televizorius, jei filme nė garso, jei patalpoje tvyro tik vaizdai, kurių ji negali matyti, tuomet jai atrodo, kad ji akimirką iškrenta iš laiko, tarsi ji nebūtų tik ji pati. Tokios akimirkos retos. Bet jos apsiaučia Lin lyg kokia šilta skara.

Šeštą antradienį į kambarį grįžta moteris, kuri tuojau pat užmiega.

6

Septintas antradienis. Trys šimtai ketvirtas numeris. Lin guli po vyriškio lova. Jis vonioje. Kažkas beldžiasi į duris. Beldimas garsėja. Lin mato kojas, žingsniuojančias iš vonios. Plikos pėdos palieka ant kilimo šlapius pėdsakus, vyriškis atidaro. Na užeik, sako jis šiurkščiu tonu, tarsi norėtų, kad balsas skambėtų itin nešvankiai, paskui užrakina duris. Lin girdi moterišką balsą. Po lova nešalta. Lin pakiša rankas po klubais, gaktą šiek tiek išlenkia lovos pusėn, ieško patogios padėties, sulaiko kvapą.

– Kuo tu vardu? – klausia vyras.

– Chiara, – atsako moteris.

Tas balsas, pagalvoja Lin, Chiaros balsas skamba taip, tarsi kas nors joje griežtų violončele.

– Nusirenk, – sako vyras, – tuoj grįšiu.

Chiara sėdasi ant lovos. Lin pakreipia galvą, mato moteriškus aukštakulnius, juodas kojines, po kojinėmis – tatuiruotę ant kulkšnies. Batai nuspiriami, ant žemės krinta kojinės, keliaraištis, sijonėlis, viršutinė dalis, apatiniai... Eikš čionai, tu, kiaule. Viskas vyksta greitai. Lin šiek tiek virpa. Sūkuriuoja dulkės. Lin laiko užspaudusi nosį, kad neimtų čiaudėti. Švarinant kambarius nederėtų pamiršti ir čiužinių. Reikėtų, galvoja ji, čiužinius kasdien išdaužyti. Su kilimų dulkintuvu. Šūksniai virš jos garsėja. Kairioji Lin ranka ieško, čiuopia, praskiria, dešinioji liečia, bilsnoja Morzės abėcėlę, pirštai pradingsta, dantys nutildo lūpas, lovoje siautulys, dabar suvaitoja

ir Lin, tylutėliai, jos vaitojimas susilieja su vaitojimu virš jos. Lin girdi smūgius.

– Smarkiau, – šūkteli vyras.

Girdisi pliaukšėjimas.

– Dabar tavo eilė! – šūkteli Chiara. – Negyvai tave užkrušiu!

Lin rangosi po lova. Kvėpavimas seniai jai nepavaldus, dabar ji alsuoja taip garsiai, kad aniedu gali išgirsti, ir vis dėlto pakankamai tykiai, kad jie jos negirdėtų. Lin kūnas purtosi. Rankos kabinasi į lovos apačią. Virš jos į čiužinį suleisti vyro nagai. Vos už kelių centimetrų. Paskui viskas baigiasi. Lin praradusi minčių aiškumą. Karštligiškai alsuoja. Akimirką baiminasi, kad dvi galvos, pakaušiais remdamos grindis, gali pažvelgti į palovį. Bet taip nenutinka. Girdėti tik pailsęs šniokštavimas. Ir Lin kvėpavimas, kuris dabar vėl begarsis. Tiedu nieko nepajuto.

– Kiek? – klausia vyras.

– Su *dildo** du šimtai penkiasdešimt, – atsako Chiara.

– Užrašyk man darsyk savo numerį.

– Paliksiu tau savo kortelę.

– Padėk ant stalo.

– Trumpam palįsiu po dušu.

Lin mato kulkšnis, blauzdas, ji pasislenka arčiau lovos krašto, mato pakinklius, klubus, nugarą, plaukai siekia mentis, jie šviesiai dažyti. Lin girdi šniokščiant dušą, slinkteli atgal į palovio vidurį. Minutę niekas nevyksta. Vyras guli tylomis. Jo mintys negirdimos. Nuotaika nuslopusi. Kai kas nors pasibaigia, oras apniūksta. Ko nors pabaiga visuomet atsiduoda rūku. Chiara grįžta iš dušo, lėtai rengiasi, kojinę susuka į ritinėlį, įslysta į jį pėda, paskui visa koja. Tas vyras ją stebi, galvoja Lin.

– Tai aš paskambinsiu, – sako vyras.

Chiara žirgliodama apie lovą burbteli:

– *Ciao*.

Durys užsidaro.

---

* dirbtinis penis (angl.).

Vyras pėdina į vonią.

Lin įsivaizduoja, kaip jis stovi po dušu ir gremžiasi nuo kūno seksą, svetimas rankas, svetimą liežuvį. Jis išsivalys dantis, pasipurkš kvepalais ir dezodorantu. Fenu išsidžiovins plaukus. Padarys viską, kad vėl taptų toks, koks nėra.

Lin iššliaužia iš palovio. Nakties čia nepraleis. Ne šiandien, ne po to, kas įvyko. Ji šiek tiek apsitvarko drabužius. Dušas tebešniokščia. Prieš išeidama iš kambario meta žvilgsnį į Chiaros kortelę. Lin paima viešbučio pieštuką, keverzoja telefono numerį į baltą bloknotą su „Edeno" logotipu ir išplėšia lapelį. Paskui sudrimba į koridoriuje stovintį fotelį. Lin įsideda raštelį į kišenę. Šmėsteli mintis, kad tai pirmas kartas, kai paimu kažką, kas man nepriklauso. Ji sėdi koridoriuje rankomis užsidengusi veidą. Nuovargis. Po dešimties minučių keliasi ir ima valyti koridorių. Gerai jį pažįsta. Žino atmintinai. Atsimena tamsius kampus ir aukštų sienų briaunas. Žino, turinti pasilypėti ant kėdės, kad šluotele visur pasiektų. Žino, kad turi nukabinti veidrodį ir nuvalyti dulkes, nusėdusias už jo pro tarpelį viršuje. Ji žino, kad koridorius tamsesnis nei kambariai, nes čia nėra langų, o dirbtinė šviesa menkai teapšviečia. Žino, kad nešvaros taip gerai nematys, kaip mato kambarių dienos šviesoje. Ji žino, kad kartais purvą tik nujaučia. Lin švarina tol, kol vyriškis išeina iš trys šimtai ketvirto kambario. Lin jam linkteli. Vyras linkteli atsakydamas, patraukia prie lifto. Abu tyli.

Namuose Lin nusimaudo. Dar kartą pasitenkina. Dar driekiasi silpnos fantazijų gijos. Ji įsiaudrinusi, neturi apetito, padeda ant stalo raštelį su Chiaros telefono numeriu.

Lin nedrįsta.

Suka ratus apie telefoną.

Ištisą savaitę.

Jei ji paimtų ragelį ir surinktų numerį, kas nors pasikeistų. Lin nežino, ar to norėtų. Ji nežino, ar tai suteiktų laimės, ar prišauktų negandą. Vienaip ar kitaip, dar kartą išgirstų Chiaros balsą.

Kitas antradienis.

Ne kažin kas teįvyksta. Tiesą sakant, niekas nevyksta. Svečias pareina tik paryčiais, lauke jau palengva brėkšta, jis drimba su drabužiais ant lovos ir knarkia. Galbūt jis įkaušęs. Vienuoliktą valandą jis vis dar drunija. Kai dvyliką stoja po dušu, Lin išslenka iš kambario.

Aš pavargusi, galvoja ji, tokia pavargusi, kad nebegaliu nieko daryti, tokia pavargusi, kad galiu tik kristi į lovą, savo lovą. Bet nutinka visai kitaip: kai grįžta namo, jos ranka ima telefono ragelį, jos akys nuskaito skaičius, užrašytus ant nuplėšto „Edeno" bloknoto lapelio, jos ausis klausosi telefono pypčiojimo, galva sako, kad tai mobiliojo telefono numeris, liežuvis kalba su Chiara, atsiliepusia jau po antro signalo. Tas balsas Lin sunervina, ji dorai nežino, ką sakyti, bet galop prabyla, kažką lemena, Chiara išsklaido jos sumišimą, jai neatrodo keista, kad skambina moteris, Lin iš anksto nepasirengė, nesuguldė galvoje jokių sakinių, jokių klausimų, paprasčiausiai ima ir kalba, staiga panūsta pamatyti veidą moters, kalbančios šitokiu balsu, ir teiraujasi Chiaros, ar ši lankosi ir namuose. Chiarai tai nesudaro jokių sunkumų. O kodėl gi turėtų sudaryti, svarsto Lin, tikriausiai Chiara sulaukia tūkstančių šitokių skambučių, jai žinoma ši klausimų ir atsakymų seka. Į pabaigą viskas einasi kaip sviestu patepta, pokalbis rutuliojasi savaime.

– Ar galėtum šeštadienį? – klausia Lin.

– Kelintą?

– Gal kokią penktą?

– Kur gyveni?

– Kolhalden gatvės septintas numeris.

– O kam skambinti prie durų?

– Capatek. Lin Capatek.

– Iš kur gavai mano numerį?

– Ar tai svarbu?

– Iš kliento?

– Taip.

– Iš kurio?

– Ar privalai šitai žinoti?

– Taip.

– Pasakysiu šeštadienį.

– Bus kokių ypatingų pageidavimų?

– Ne.

– Tai iki.

– Iki.

– Iki penktos valandos.

– Taigi, iki penktos.

– *Ciao.*

– *Ciao.*

Lin išmuša prakaitas. Ją apėmusi nuotaika, kurią ji galėtų supainioti su gyvumu. Lin žvilgsnis kliudo telefono ragelį, kurį tebelaiko rankoje. Telefono ragelis, sako ji balsiai. Ragelis, taria Lin, kodėl šis daiktas vadinamas rageliu?

Kai buvo dar vaikas, kartą paplūdimyje rado kriauklės ragelį, nunešė jį mamai, kuri su maudimosi kostiumėliu, balta kaip sūris, gulėjo po skėčiu ir skaitė knygą.

– Kriauklė, – ištarė Lin, – aš radau kriauklę.

Mama pasakė:

– Turi pridėti ją prie ausies.

Ir Lin priglaudė kriauklę prie ausies.

– Ką girdi? – paklausė mama.

– Ošimą, – atsakė Lin.

– Tai jūros ošimas, – paaiškino mama. – Bangos, uždarytos kriauklėje.

– Jūra? – nusistebėjo Lin.

– Jūra, – patvirtino mama ir skaitė toliau.

– Kaip, – nusijuokė Lin, – kriauklė gali savo ragelyje uždaryti jūrą, kaip gali kriauklės ragelis, toks mažas ir trapus daiktas, pagauti ir uždaryti tokią didžiulę ir nesunaikinamą jūrą, jūros bangas, jūros ošimą?

Tuomet ji parsinešė kriauklę į kambarį ir padėjo ant naktinio stalelio, o kad negalėjo užmigti, tai vis glaudė kriauklės ragelį prie

ausies, spoksojo į tamsą ir klausėsi bangų ošimo. Paskui ji paėmė stiklinę vandens ir išgėrė, o kadangi buvo paėmusi stiklinę ir išgėrusi visą vandenį, galėjo tuščią stiklinę laikyti rankoje, o kadangi tuščią stiklinę laikė rankoje, staiga ta stikline pavožė ausį ir tik todėl, kad ta stiklinė uždengė ausį, ji išgirdo tokį pat ošimą, kokį girdėjo kriauklės ragelyje, tokias pačias bangas, tokį patį vėją. Lin pastatė stiklinę į vietą, o kriauklę išmetė į šiukšlių dėžę, nes staiga ėmė nujausti, kad viskas gyvenime tėra apgaulė.

7

Tvarkymas artimiausiomis dienomis vyksta vangiai. Lin krapštinėjasi. Derėtų pasiskubinti. Užuot švarinusi greičiau, ji valo lėčiau. Dantų skalavimo stiklinaitę išplauna dusyk. Viena stiklinaitė nukrinta ant grindų ir sudūžta, ji sušluoja šukes ir atneša naują. Lin vonios kambariuose visur mato neregimas dėmes. Ji tiesiog negali liautis šluostinėjusi. Reikėtų, svarsto Lin, išlupti plyteles iš grindų ir nuvalyti po plytelėmis, reikėtų viską išlupti ir perdaryti iš naujo, tuomet būtų švaru, o gal ir ne. Gal tuomet būtų kaip tik purvina nuo dulkių, kurias sukelia darbininkai. Lin pirštinėtomis rankomis perbraukia giliai po klozeto kraštais, ten esama vietų, kurių ji negali matyti, ją visuomet trikdo vietos, kurių ji negali matyti. Iš kur man žinoti, galvoja Lin, kad tos vietelės, kurių nematau, iš tikrųjų švarios? Gal man vertėtų įsigyti dantų gydytojo veidrodėlį, kuris padėtų pamatyti ir vidinius pakraščius, tokį klozeto pakraščių veidrodėlį, kad pastebėčiau ir mažiausius išmatų ar užtiškusio šlapimo pėdsakus? Bet tokios jau yra tos bakterijos, jų negali matyti, gali tik bandyti pribaigti bakterijas tualeto valikliu, reikia tikėti etiketėmis, užklijuotomis ant tualeto valiklių flakonų: naikina bakterijas ir užtikrina nepriekaištingą švarą. Ant etiketės dar pavaizduotas vaikinukas, klūpantis priešais tualetą; jo dantys tviska lygiai kaip baltas emaliuotas klozetas.

Šeštadienį Lin išeina iš viešbučio ketvirtą. Namie, šiandien jau kelintąsyk, žvilgtelį į piniginę, suskaičiuoja banknotus, du išima ir padeda svetainėje ant stalo. Banknotų kraštą paspaudžia vandens

buteliu, kad jie nenuskrietų, jei Chiara sumanytų atverti langą, nes lauke pučia smarkus vasaros vėjas. Kas minutę Lin žvalgosi į laikrodį ir vis labiau nerimsta, trina į šlaunis drėkstančius delnus. Paskui pasigirsta skambutis, Lin nuspaudžia durų atidarymo mygtuką ir laukia, kol tarpduryje pasirodo Chiara.

– Labas, – sako Lin. – Užeik.

– Sveika, – atsako Chiara nutęsdama *a* – tamsus begalinis stryko braukimas.

Tas balsas, svarsto Lin, Chiarai netinka. Tas balsas yra žmogaus, tūnančio joje ir laukiančio progos išvysti pasaulio šviesą. Chiara įsliuogia pro Lin vidun. Viską, ką daro, ji daro natūraliai, paprastai. Mergina dailiai atrodo, pamano Lin uždarydama duris. Tik plaukai pernelyg nenatūraliai dažyti. Trumpas sijonas, juodos kojinės, aukštakulniai batai, berankoviai marškinėliai, mažos krūtys, Chiara be liemenėlės, Lin tai išsyk pamato, jai kokie dvidešimt penkeri, svarsto Lin. Makiažas anaiptol ne iš kukliųjų, o Chiaros akys, tą Lin išsyk pamato, rudos, migdolo formos, jos nedera prie šviesių plaukų.

– Kodėl dažai plaukus? – klausia Lin.

Chiara atsigręžia, akimirką stebi Lin.

– Iš kur gavai mano telefono numerį? – klausia Chiara.

– Kiek turi laiko? – klausia Lin.

– Ko tu nori?

– Ar seniai tuo užsiimi?

– Kuo?

Lin tyli. Chiara sėdasi ant sofos. Sukryžiuoja kojas. Po sijonu Lin mato keliaraištį.

– Manai, aš kekšė, – sako Chiara. – Ne, aš ne kekšė.

– Jei pasakysiu nusirengti, tu nusirengsi, – burbteli Lin.

– Priklausys nuo to, ar šito norėsiu.

– Net jei aš moku? – klausia Lin ir mosteli į pinigus.

– Aš pati susirandu klientus, aš turiu klientus, ne perkančius gatvės prašalaičius, supranti. Dulkinuosi, jei šito noriu.

– Darai tai už pinigus.

– Aš neturiu sąvadautojo, netraukiu medžioti į gatvę. Tai kekšės daro, kas joms liepiama, o aš tik tai, ką noriu, – paaiškina Chiara ir atsistoja. – Sakyk, iš kur gavai mano numerį?

– Palūkėk, – sako Lin. – Palūkėk.

Chiara vėl sėdasi. Lin paima vandens butelį, atsuka, pasigirsta šnypštelėjimas. Ji prideda butelį prie lūpų, nuryja gurkšnį. Paskui butelį ištiesia Chiarai.

– Numeris, – neatlyžta Chiara.

Lin nugeria dar gurkšnelį, nes burna keistai išdžiūvusi, dulkina. Reikėtų išrasti burnos šluostę, praversiančią tokiose kaip ši situacijose, kai burna dulkinai sausa. Reikėtų iššluostyti iš burnos dulkes, kad vėl galėtum kalbėti be tų čepsėjimą primenančių garsų, kurie girdimi, kai kalbant burna būna perdžiūvusi, o seilės nebe skystos, bet virtusios klampia mase.

– Tu lankeisi „Edene“, – sako Lin. – Visai neseniai. Buvai su vyriškiu. Trys šimtai ketvirtame kambaryje. Aš gulėjau po lova. Nusirašiau tavo numerį. Nuo kortelės, kurią buvai padėjusi ant stalo. – Lin kiek patyli manydama, kad Chiara ja netiki, paskui priduria: – Dirbu ten kambarine.

– „Edene“? – pasitikslina Chiara.

– Taip.

Lin girdi Chiaros mintis, sudėliojančias viską pagal savo tiesos supratimą. Kambarinė, kuri valydama kambarį randa sekso paslaugas teikiančios merginos kortelę ir persirašo telefono numerį, kad bent kartą jos gyvenime nutiktų kas nors jaudinamo.

– Ar tau šitai daryti su moterimis patinka labiau? – klausia Lin.

Chiara suraukia kaktą. Minutėlę svarsto. Paskui mosteli ranka, tarsi norėdama nubaidyti musę.

– Aišku, – sako Chiara, o Lin supranta, kad Chiara sako tai, ką Lin norėtų išgirsti.

– Nenori prisėsti? – klausia Chiara. – Bijai?

– Ką?

– Ar tu jaudiniesi?

Lin sėdasi prie Chiaros ant sofos. Chiara abiem rankom apkabina jai nugarą.

– Kaip gali liesti žmogų, kurio nepažįsti? – klausia Lin.

– Visi mes turime po dvi kojas, dvi rankas, vieną galvą ir visa kita, kas su tuo susiję. Pavyzdžiui, nugarą.

Chiara truputėlį prisitraukia Lin arčiau savęs, tai visai ne erotiškas veiksmas, sėdi čia, šalimais, laiko Lin tvirtai apkabinusi. Lin bando įsitverti savo blaivumo, ji galvoja, ana žino, ką daranti, paskui pajunta, kad Chiara labai pamažu ima glostyti; ranka juda aukštyn, žemyn, ji girdi, kaip Chiara išleidžia garsą, lengvą atodūsį, tarsi jai patiktų tai, ką daro. Gal jai tai ir patinka, galvoja Lin. Puikiai atrodai, sako Chiara, man patinka tavo nosis. Veidai vis artėja vienas prie kito. Man patinka moterys, kužda Chiara ne gundomi, ne apsimestinai. Tai skamba nuoširdžiai, galvoja Lin, tai turėtų būti tikra. O tu, klausia Chiara, ar buvai kada nors su moterimi? Ne, sako Lin, ir Chiara atgalia ranka paglosto skruostą, praskėstais pirštais perbraukia Lin plaukus, Chiaros burna tuo metu prasiveria, ji suima lūpomis Lin smakrą, Lin jau seniai užsimerkusi. Chiaros ranka slysta Lin šlaunimi, o dar tas nykštys, kuris, sakytum, nežino, kur dėtis. Lin garsiai kvėpuoja, ji pamiršo klausimus, kuriuos norėjo užduoti, ji pamiršo viską aplinkui, ji sako, tęsk, paskui jau nieko nebesako, virto tik kūnu, kuris tėra jutimai, praranda kontrolę ir tik išgirdusi dušo šniokštimą atsitokėja gulinti nuoga ant sofos, viena, drėgme pasidengusiu kūnu. Lin spokso į lubas. Chiara ateina iš dušo, ji apsirengusi.

– Tuoj septynios, – sako ji ir paima ant stalo gulinčius pinigus. – Tu man dar paskambinsi?

– Žinoma, – atsako Lin.

– Kitą šeštadienį?

– Taip.

– *Ciao.*

– *Ciao.*

– Kaip čia buvo? – šūkteli Lin, bet durys jau užvertos, Lin viena, pinigai dingę. Bet juk Chiara nepareikalavo *daugiau* pinigų, nors

užtruko ir ilgiau, beveik valanda ilgiau, užtruko savo noru, galvoja Lin, tikriausiai ir ji tuo mėgavosi, kitaip ko gi būtų taip ilgai pasilikusi, jai tai patiko, turėtų patikti, antraip būtų pasakiusi, pridėk dar kita tiek, valanda veltui, svarsto Lin ir kratosi minčių apie nuolaidas, kratosi reklamos paveiktų minčių, minčių apie paslaugumą klientams, kad klientas turi būti patenkintas iš pirmo karto, iš visų spėkų Lin smegenys priešinasi tokioms mintims, taip neturi būti, tik jau ne po to, kas dabar įvyko. Ji žino, kad ji ir vėl tai darys, privalo daryti, ji žino kažką radusi. Kiekvieną šeštadienį, nutaria Lin, darysiu tai kiekvieną šeštadienį.

Nuolatinis tų pačių judesių kartojimas. Panardinti skudurą į vandenį. Tėkštelėti jį ant grindų. Brūžuoti. Lin klūpo, paspjaudo ant vonios grindų, smiliumi pamažu ištrina seiles, paima grindų šluostę, panardina ją į kibirą, žvelgia į putas ant pelės pilkumos audinio, Lin lėtai jį išgręžia, tėkšteli ant grindų du, tris kartus, vanduo tykšta į visas puses, ji suleidžia pirštus į skudurą, šluosto grindis, norėtų nusirengti valytojos drapanas ir klūpoti nuoga, purto valiklio buteliuką, kol įskausta riešas, kvėpteli į veidrodį, lyžteli jį liežuviu, paskui visą ji apipurškia, blizgina šluoste, klūpo vonioje, šveičia, žudo bakterijas, bacilas, naikina nešvarumus.

Antradienį ji guli po sergančios moters lova, vasarinis gripas, moteriškė kosti, čiaudo, šluostosi nosį, retsykiais suvaitoja. Jos kakta turėtų būti karšta. Kažkas sušnypščia, ligonė geria, kvėpuoja per burną, žiūri televizorių. Tai viskas, ką ji veikia. Į žemę sminga žydri žaibai. Rytinė temperatūra nuo dvidešimties iki dvidešimt šešių laipsnių. Vėjas gaivina. Šilumos frontai kaitaliojasi su vėsesnio oro frontais. Slenka debesų masė.

8

Lin stovi priešais veidrodį ir žiūri į savo asmens pažymėjimą, kurį ten priklijavo. Linda Capatek, mintija ji, tai esu aš. Trečiadienis laisvas, antradienį reikia paskambinti motinai, penktadienį eiti pas gydytoją.

Šeštadienį Chiara.

Kad įstengtų jai sumokėti, Lin parduoda nešiojamąjį kompiuterį ir muzikos grotuvą.

Antras šeštadienis.

Trečias šeštadienis.

Lin stulbina ir žavi maži dalykai. Atstumas tarp mažyčio apgamėlio ir bambos. Lūpų blizgėjimas, kai pradingsta vyšnių raudonis. Tas migdolų ir kokosų skonis Chiaros paausyje. Kaip Chiara numykia *mmmm*, atitraukdama lūpas nuo jos kūno. Netikėtas krestelėjimas, kai ji stipriai timpteli Lin už plaukų. Vos įžiūrimos kandimo žymės ant kaklo. Nusidriekęs seilių siūlas, kurį Chiara ištrina ant Lin krūtinės. Chiaros rankos, kartais net neliečiančios Lin odos, o tik orą viršum jos taip, kad jų pusėn sukyla plaukeliai.

Jos guli šalimais. Kušetė ištiesta. Chiara nerūko. Lin rūko.

– Ar tau... Norėjau paklausti, ar tau reikėjo prisiversti?

– Ką čia paistai?

– Ar būna žmonių, su kuriais... Na, reikėtų pergalėti save?

– Juk sakiau, aš pati susirandu klientus.

– Klientus?

– Klientus, ne perkančius gatvės prašalaičius.
– Ar ir aš klientas?
– Na taip, kažkoks ypatingas klientas.
– Koks ypatingas?
– Labai ypatingas.
– Juk tik tris kartus buvai su manimi.
– Tokie dalykai pajuntami jau iš pirmo karto.
– Iš ko?
– Ar tu šito nejauti?
– Kiek dar žadi šituo užsiimti?
– Kuo?
– Šituo viskuo.
– Su tavim?
– Apskritai.
– Ateina laikas, ir žmonės pasensta.
– O paskui?
– Ką aš žinau.
– Spruksi?
– Kur?
– Į Karibus.
Chiara liūdnai šypsosi.

Labiau už viską Lin mėgsta šituos pokalbius su Chiara. Iš tiesų tai tik pokalbių nuotrupos. Klausimai, atsakymai. Lin klausosi Chiaros intonacijos ir bando atspėti, ką ji iš tiesų mano, bando nutiesti tiltą tarp žodžių ir jų reikšmių. Ar Chiara kalba rimtai, ar meluoja? Ar tai ironija, slapta pašaipa? O gal užmaskuota panieka? Kas tai – nuoširdi simpatija, artuma, toluma, distancija, ankštuma? Lin susipainioja galimybių raizgalynėje. Ji stebi Chiaros burną: merginai tariant vienus žodžius matyti dantys, kitus – tik lūpos. Kartais gali pamanyti, kad Chiara ketino šypsotis, bet paskutinę akimirką šypsena suniekinama ir suformuojamas naujas žodis. Jos burna lyg scena, kurioje pasirodo vis nauji aktoriai, ir retkarčiais Lin atrodo, kad mielai sėdėtų anapus, jos ryklėje, kad galėtų stebėti aktorius prieš jų išėjimą į sceną, kiaurai juos permatyti.

– Beje, – sako Chiara. – Kitą antradienį aš ir vėl lankysiuos „Edene“. Skambino anas tipas.

– Koks tai žmogus?

– Net nenutuokiu.

– Trys šimtai ketvirtas kambarys?

– Tikrai taip.

– Ar esi buvusi mušama? – klausia Lin.

– Paduok batus.

– Tai kitą šeštadienį?

– Tuo pačiu laiku?

– Toje pačioje vietoje.

– Džiaugiuosi.

– *Ciao.*

– *Ciao.*

Sekmadienį Lin praleis viena. Tądien jai ne poilsio diena. Ir sekmadieniais viešbutyje būna svečių, būtent sekmadieniais, tiesa, apsistojusių čia ne verslo reikalais, bet atostogaujančių, atvykusių į vestuves, sveikatingumo centrus. Lin junta vidinį nerimą. Tik valymas ją kiek apmaldo. Jos mintys, kaskart iš naujo kylantys vaizdai, Chiaros odos, rankų, žodžių prisiminimas. Lin jau seniai ėmėsi reguliariai dulkinti čiužinius, traukia juos iš lovų ir daužo dulkintuvu, iš audinio veržiasi dulkių debesys, ji išvalo lovų vidų, verčia čiužinius atgal į vietą ir stebi, kaip palengva sėda dulkės. Tuo metu ji stovi prie lango ir rūko vieną iš šešių savo dienos cigarečių. Visuomet tik šešios per dieną, nei daugiau, nei mažiau. Kasryt į tuščią *Marlboro* pakelį Lin įsideda lygiai šešias cigaretes. Taigi, ji stovi prie lango ir rūko, atsigręžusi į kambarį, peržvelgia jį, kad pamatytų, ką dar gali aptikti, ko pirma nepamatė. Stalo rašymo patiesalas: Lin iki šiol jį visuomet tik pakeldavo, kad galėtų nuvalyti po juo esantį stalviršį, bet dabar ji šluosto ir patiesalo apačią, ji valo stalo apačią, ji valo krėslų ir kėdžių sėdynių apačias, ji klūpo prie stalo ir drėgnu skuduru valo stalo kojų apačias, taip pat ir toršero stovo apačią. Lova pernelyg sunki, Lin bando ją pakelti, bet neįstengia, ir akimirką svarsto, ar nevertėtų pasikviesti pagalbininkų, durininką ir liftininką, kad

šie padėtų kilstelėti lovą, bet paskui atsisako tos minties. Mane išjuoktų, pamano ji. Ji ištraukia naktinio staliuko stalčius ir nuvalo jų apačią, gulasi ant grindų ir šluosto drabužių spintos dugną. Tai darydama ji galvoja, svarbu, kad aš tai darau, reikia pulti dulkes, reikia dulkes iššluostyti iš visur, kur tik jos gali atsirasti. Vien todėl, kad jos nematomos, dar nereiškia, kad jų ten nėra. Ji priklaupia prie durų slenksčio, apžiūrinėja kiliminę dangą, tikėdamasi, kad ši nepritvirtinta ir ji galės žingsnis po žingsnio ją suvynioti ir išsiurbti plikas grindis, bet kilimas priklijuotas, ir Lin įsivaizduoja, kiek ten visko gali slypėti po tuo kilimu, ji prisimena, kaip įsikraustė į mažą savo butuką prieš daugelį metų ir kaip išplėšė rudas pridvisusias kiliminės dangos plokštes, kurios rankose kone subyrėjo ir kaip ją išgąsdino storas voras, lindėjęs po danga ir puolęs lėkti, bet netoli tenulėkęs, nes Lin užmetė ant gyvio rudą kilimo atplaišą ir, išsyk ant jos užšokusi, vorą sumindė negyvai. Gydytojas sakė, kad voras esąs motinos, jos santykių su motina, simbolis, o Lin atsakė, jog tai esą juokinga: ji apskritai nebijanti motinos, ji bijanti vorų, voras esąs tik voras, vorų baimė esanti tik vorų baimė, o ne motinos baimė, reikėtų pagaliau liautis daiktams ir gyvūnas suteikinėti reikšmes. Ji, Lin, skambinanti motinai kiekvieną ketvirtadienį. Kuri gi motina galėtų pasigirti kas savaitę sulaukianti dukters skambučio? Juk tai daugiau, nei būtų galima tikėtis. Gydytojas linktelėjo, ir būtent tada Lin vienintelį kartą jį užsipuolė, kad jis pagaliau liautųsi linksėjęs. Kol Lin ten, prie durų, klūpi ir bando, nors ir nesėkmingai, atkelti kiliminę dangą, šitą kūno padėtį ji išnaudoja medinių durų apatiniam kraštui nuvalyti; tam ant peilio ašmenų uždeda skudurą ir šiaip taip pakiša po virš grindų kabančiomis durimis. Paskui Lin ištraukia skudurą, pajuodavusį tam tikroje vietoje. Ta akimirka Lin keistai nudžiugina ir nuramina, ji išplauna skudurą kibire ir veiksmą kartoja tol, kol skuduras galiausiai lieka švarus.

Blyškiai mėlyną sekmadienį Lin jokiu būdu nenori pernelyg anksti parsirasti į namus, nes šeštadienį pamiršo išsinuomoti filmą, tad iki aštuntos vakaro ji lieka pusryčių salėje ir švarina visas kėdžių, krėslų ir stalų apačias. Paskui ji nusivelka kambarinės uniformą ir

eina į kiną, kur žiūri nelabai ją dominantį filmą. Tik tuomet, kai kažkuris veikėjas, paskubomis rengdamasis, išplėšia švarko sagą, kuri krinta ir nušokčioja per svetainę, tik tuomet Lin užsimerkia ir bando įsivaizduoti, kur galėjo nusiristi saga, – ar po spinta, ar po kėde, ar įkristi į girgždančios odinės sofos plyšį, ar pariedėti po kiliminio tako kraštu, – tik tuomet Lin pamažėl nurimsta ėmusi vaizduotis, kaip visur ieškotų sagos, jei sėdėtų ne čia, kino salėje, bet ten, filme, už ekrano.

9

– Apgailestauju, kad šiaip negaliu skirti tau daugiau laiko, – pirmadienį sako Haincas.

– Nieko baisaus.

– Čia visada yra darbo.

– Suprantu.

– Esame tavimi patenkinti. Svečiai pirmiausiai giria tavo tvarkomus numerius. Vienas sakė, kad kambaryje taip švaru, jog galima valgyti nuo grindų, *picobello*, nėra ko prikišti.

– Džiugu girdėti.

– Tu visuomet užtrunki ilgiau. Dirbi viršvalandžius?

– Taip, mielai.

– Kodėl? Juk už juos nemoka.

– Ką veikčiau namie?

– Tu valai ir neapgyvendintus kambarius?

– Kitaip jie bus apleisti.

– Betgi neprivalai tvarkyti jų *kiekvieną* dieną.

– Bet jei turiu laiko.

– Ar ruošiesi kur nors išvažiuoti? Juk greitai tavo atostogos.

Lin miglotai prisimena susirinkimą su viešbučio administratore ir kitomis kambarinėmis, įvykusį vos jai stojus dirbti, kai buvo kalbama apie atostogų planavimą. Lin anuomet pasakė, kad atostogos jai nereikalingos, ji mėgstanti dirbti. Kitos kambarinės tik pavartė akis, bet administratorė atkakliai reikalavo, kad Lin nurodytų kurį

nors laiką, Lin gūžtelėjo pečiais ir pasakė patį tolimiausią terminą. Tiksliai nebeprisimena kokį.

– Po aštuonių savaičių, – sako Haincas, tarsi būtų įspėjęs Lin mintis. – Taigi, ką ketini veikti?

– Nežinau.

– Išvažiuosi?

– Žiūrėsim.

– Tau išeitų į gerą. Dingti iš čia. Tu pernelyg daug dirbi.

– Mhm.

– Taigi, kur?

– Gal į Karibus?

– Neblogai skamba.

Antradienį Lin sėdi fojė. Iš čia gerai matyti registratūra. Trys šimtai ketvirtas numeris neužimtas, Chiaros klientas dar neatvykęs. Lin laukia. Niekam nekrinta į akis, kad ji laukia. Niekam nekrinta į akis, kad ji apskritai čia. Tik šeštą ji palieka savo postą, eina į liftą, pakyla, atidaro nepaliestą trys šimtai ketvirtą kambarį, užrakina duris ir atsigula po lova. Vyriškis ateina aštuntą. Įžengdamas į kambarį jis baigia telefoninį pokalbį ir suvožia mobilųjį telefoną. Paskui nusirengia ir eina į vonią. Sušniokščia dušas. Lin darsyk išlenda iš savo slėptuvės. Ant stalo guli mobilusis telefonas, piniginė, vestuvinis žiedas, kuriame išgraviruota *Silvija ir Liudvikas*, dar data, nuo kurios praėjęs jau dešimtmetis. Lin iššniukštinėja piniginę. Suranda poros portretą: vyras, moteris. Tai jis, galvoja Lin, o ši moteris – jo žmona. Paskui ji viską padeda į vietą ir ropščiasi atgal po lova. Netrukus pasibeldžia Chiara, vyras atidaro duris, ji įžengia į kambarį ir prasideda žeminimasis. Ji sako vyrui, kas ji yra, ko ji nori, ką jis privalo jai duoti. O Lin guli ten atskirta nuo visko, kas vyksta. Atskirta, galvoja ji. Jei atskirtum žodžius nuo jų intonacijos, liktų žodžiai, galintys sugraudinti žmones: būti, norėti, reikėti, duoti.

Viskas kitaip nei pirmąsyk.

Lin tyso ten nejudėdama.

Tai, kas vyksta ant lovos, jos nejaudina. Lin vaizdai palovyje sotūs ir vangūs. Jiems trūksta nepatirto dalyko šviežumo. Jie kyla iš

matyto, o ne iš įsivaizduojamo, jie paklūsta tikrovei, o ne fantazijai. Lin viskas pažįstama: ji pažįsta vyriškį, žino, kaip jis atrodo, tas stangrus torsas po kostiumu, didžiulis ūgis, Lin žino, kaip nukirpti jo plaukai, kaip atrodo barzda. Lin pažįsta ir Chiarą, dabar jau netgi labai gerai, pažįsta Chiaros kūną, jos balsą.

Lin tyso čia, viena po lova.

Ji leidžia vykti tam, kas ten, ant lovos, vyksta. Šitai jai nerūpi. Po kurio laiko viskas baigiasi.

Kažkas nukrinta ant grindų greta lovos. Lin krūpteli. Jos galva krypteli į šoną. Tai antrankiai. Chiaros ranka grabinėja jų ieškodama, Chiaros ranka tyčia jų neranda, ilgi, raudoni nagai, Chiara grabalioja toliau, jos viršutinė kūno dalis persisveria per lovą, plaukai, pasidavę sunkio jėgai, nutįsta žemyn, ir staiga Lin pamato atgręžtą Chiaros veidą, mato jos pakaušį, kone liečiantį kilimą, atviras šnerves, virš kurių kadaruoja grandinėlė, mato apatinę lūpą viršuje ir viršutinę apačioje, mato lygią kaktą ir surauktą smakrą, mato plačiai atvertas akis. Lin priglaudžia pirštą prie lūpų.

– Kas nutiko? – šūkteli vyras.

– Antrankiai, – atsako Chiara ir atsilenkia atgal į lovą.

Lin galvoja, ji manęs neišdavė, būtų galėjusi mane išduoti, bet šito nepadarė, aš buvau sakiusi, kad „Edene“ guliu po lova, ji manimi nepatikėjo, ji tik žvilgtelėjo po lova, kad įsitikintų, jog meluoju, bet aš sakiau tiesą. Tiesa. Koks atgrasus žodis. Toks didelis žodis, diena po dienos žmonės stengiasi jį sudaužyti, sumažinti, suskaldyti į gabalus.

Chiara išlipo iš lovos, nusimaudė po dušu ir apsirengė. Dabar ima nuo stalo pinigus ir atsisveikina dviem bučinukais, ko gero pakštelėdama klientui į skruostus.

– Ar turi kokią draugę? – klausia vyras.

– Ką?

– Ką nors, ką galėtum atsivesti kitą kartą.

– Turėsi kokių nors ypatingų pageidavimų?

– Leisiuosi nustebinamas.

– O kada?

– Aš tau paskambinsiu.
– Gerai.
– *Ciao*, – sako Chiara.
– *Ciao*, – atsako vyras.
– Gyvuok, – sako Chiara.
– Ką? – nusuprato vyras.
– Nieko, – burbteli Chiara.
Vyras eina į vonią.
Lin išsliaužia į laisvę.

Neužtrunka koridoriuje. Ji priėmė sprendimą, beprotišką sprendimą. Kažkas spiria ją šitaip elgtis. Kažkas, kas susiję su didžiuoju žodžiu *tiesa*. Tarsi šis žodis būtų vilkas, kuris ją persekioja, šiepia dantis ir sako, pro mane nepraeisi, tik ne pro mane. Lin žvilgteli į laikrodį, ji kai ką spėja, žino, kad tai tik spėjimas, bet ji laikosi šito įsikibusi ir tikisi, jog neklysta. Išeina iš „Edeno" pro užpakalinį išėjimą, bet nesuka kaip paprastai Marijos Pagalbos gatve, bet apeina viešbutį, atgal prie pagrindinio įėjimo. Priešais, kitoje gatvės pusėje, esama tamsaus akligatvio, kur ji gali pasislėpti, ten Lin niekas nematys, galės ten stovėti ir laukti. Tai urvas, banginio nasrai. Pastaruoju metu Lin nesunku laukti. Ji išmoko laukti, laukti žmonių, labai lėtai šliaužiančių į naktį; jie kalba patys su savimi, šypsosi, žiūri televizorių ir geria vandenį. Ten stovėdama Lin galvoja apie vestuvinį žiedą, *Silvija ir Liudvikas*, galvoja ji, galvoja apie moterį nuotraukoje, įsivaizduoja, kaip Silvija sėdi namie, nežinodama, kad jos gyvenimas kitoks, nei ji mano.

Vyras išeina iš viešbučio. Lin spėjimas pasitvirtina: jis nenakvoja viešbutyje, jis užsisakė numerį tik vakarui. Turėtų būti turtingas. Pinigai jam nieko nereiškia. Ne prostitutė iš gatvės, bet Chiara, ne viešbutukas valandai, bet „Edenas". Pagal pasą jis – Liudvikas Maureris. Liudvikas – taria Lin į tamsą. Liudvikas, Liudvikas Maureris. Viskas vyksta kaip filme, galvoja Lin. Taip. Kaip dažnai matydavau, būtent taip turi vykti, žinau, ką reikia daryti ir kokį privalau pasakyti sakinį, žinau, kaip aktoriai pabrėžia sakinį, kurį turiu ištarti, ir todėl nebus ypatingai sunku šitai padaryti. Liudviko automobilis

atvairuojamas iš viešbučio automobilių aikštelės. Senasis Kuncas raudona uniforma išlipa, paduoda Liudvikui raktelį ir diskretiškai paima arbatpinigius. Liudvikas nuvažiuoja, Lin įlipa į vieną iš taksi automobilių, stovinčių priešais viešbutį, ir tada ištaria savo sakinį kaip iš filmo:

– Važiuokite paskui aną mėlyną BMW.

Taksi vairuotojas šnarpšteli pro nosį:

– Kurgi jis važiuos?

Lin tyli, vairuotojas palinguoja galva ir nuspaudžia greičio pedalą. Liudvikas Maureris, ta pavardė, galvoja Lin, tokia kvaila pavardė. Kai Liudvikas išsuka į greitkelį, vedantį iš miesto, vairuotojas pabaksnoja į skaitiklį ir sako, kad toks persekiojimas galįs brangiai kainuoti, jei nežinia, kur važiuoti. Lin spokso pro langą, tarsi žvilgsniu įstengtų Liudviką sulaikyti. Paskui jos akys pavargsta. Ji atsilošia. Kai užsimerkia, atrodo, kad panyra į povandeninį pasaulį. Tik tada, kai tamsu priešais ją ir joje, Lin gerai įžvelgia visus dalykus.

Kai vairuotojas priverčia Lin atsimerkti, skaitiklis rodo dvidešimt du. Liudvikas Maureris pravažiuoja geltoną lentelę su priemiesčio pavadinimu. BMW artėja prie namo. Viršutiniame aukšte dega šviesa, Liudvikas įsuka į kiemą, automatiškai atsidaro garažo vartai, BMW pradingsta. Liudvikas nepasirodo, bet name užsidega daugiau šviesų. Lin už užuolaidų regi šešėlius.

– Ar ketinate likti čionai per naktį? – klausia taksi vairuotojas.

Dabar jis jau privažiavęs iš dešinės.

– Dar minutėlę, – sako Lin.

– Dalykėlis tiksi, – burbteli vairuotojas ir krypteli smakru į žalsvus skaičius, švytinčius priešais.

Po dešimties minučių į balkoną išeina moteris, tai veikiausiai Silvija. Ji dėvi chalatą, trumpaplaukė. Moteris pučia dūmus į naktį. Lin nežino, ar Silvija Maurer gali iš viršaus įžiūrėti taksi. Artimiausias žibintas kiek toliau. Lin dar lūkuriuoja. Paskui sako, kad jis galįs grįžti. Įsižiebia automobilio žibintai, sudūzgia variklis. Silvija,

dabar Lin šitai aiškiai mato, žvelgia pavymui taksi ir, veikiausiai, stebisi – taksi čia, tokiu metu, čia kažkas negerai.

– Kas dabar? – klausia vairuotojas. – Kur važiuosime?

– Atgal. Kolhalden gatvės septintas numeris. Ar pakaks penkiasdešimties?

– Turėtų pakakti.

Tos penkiasdešimtinės man trūks, galvoja Lin. Šeštadienį, kai reikės sumokėti Chiarai. Turėsiu įkeisti laikrodį.

Vairuotojas kažką sumurma.

– Ką? – klausia Lin.

– Tikras kryžius, – sako vyras.

– Ką turite galvoje?

– Viską, – atsako šis.

10

Trečiadienis – niekaip nesibaigianti nedarbo diena, savojo buto tvarkymas, nuovargis: miegoti, miegoti, miegoti, po pietų nueiti į lombardą. O ką veikti dabar? Važiuoti pas Silviją? Pasakyti jai tiesą? Ne, galvoja Lin, ne šiandien, ne dabar, vis dar esu pernelyg pavargusi, vėliau, vėliau, kada nors, kitą dieną.

Ketvirtadienį skambutis motinai, ritualas. Lin geria vyną, sėdi krėsle, žaidžia telefonu. Pokalbiai telefonu šiek tiek sutrumpėjo, ji žino, kad visi jų pašnekesiai panašūs, bet ji skambina ne dėl motinos, Lin pati šito nori, nori ją, motiną, girdėti, nori ką nors sužinoti ir kartu supranta, kad nieko nesužinos, ji visuomet tikisi išgirsti sakinį, kuris bus kitoks nei sakiniai, kurių ji girdėjusi į valias, ir žino, kad tokio sakinio neišgirs, jos viltis yra dvejonė ir sykiu nusivylimas, bet šito *atsisakyti* ji neįstengia.

– Mama?
– Linda.
– Viskas gerai?
– Puiku, kad paskambinai.
– Kaip tavo širdis?
– Dar plaka.
– Greitai tavo gimtadienis.
– Žinau.
– Ko pageidautum?
– Kad atvažiuotum.
– Privalau dirbti, mama.

– Gerai, kad vėl ėmei dirbti.

– Ką veiki per dieną? – klausia Lin.

– Aš? Ne kažin ką.

– Ką pastaruoju metu skaitei?

– Ak, tokį meilės romaną.

– Ar išeini kur nors?

– Ne.

– Nueik gi kokį kartą į kiną. Su Ilze.

– Su Ilze?

– O kodėl gi ne?

– Jei jau taip manai...

– Greitai rodys tokį filmą. Apie Žemę. Dokumentinis filmas. Turėtų būti labai įdomus. Gamta, kraštovaizdžiai...

– Ir gyvūnai?

– Žinoma.

– O kaip tu? – klausia motina.

– Mhm.

– Viskas kaip ir anksčiau?

– Mhm.

– Esama naujo valiklio, – sako motina, – pati išbandžiau. Specialiai tau. Kvepia vasara, visą dieną. Pamaniau, kad taip viešbutyje... Taigi, visas viešbutis kvepėtų vasara, būtinai turi jo įsigyti, privalai išbandyti.

– Išbandysiu, mama.

– Kaip pašalini šlapimo akmenis?

– Tabletėmis.

– Kokiomis tabletėmis?

– Jos ištirpsta klozete, stipraus cheminio poveikio.

– Kokio jos dydžio?

– Tokios kaip skalbyklių tabletės.

– Kokios firmos?

– Nežinau, vėliau pažiūrėsiu ir tau pasakysiu.

– O kaip veidrodžiai?

– Kas jiems gali būti?

– Ar naudoji laikraščius?

– Langų nubraukiklį.

– Ar po jo nelieka drūžių?

– Nubraukiklį kaskart nusausinu rankšluosčiu.

– O klozetai? Tiek daug svetimų žmonių klozetų. Ar tai ne šlykštu?

– Juk jais ne itin dažnai naudojamasi.

– Bet juk pasitaiko ir kiaulių. Ar viešbutyje jų nebūna, tokių tikrų kiaulių?

– Tuomet pirmiausiai imu šepetį. Anokia čia bėda.

– O šlapimo lašai ant tualeto grindų?

– Ne bėda.

– Ar privalai valyti ir langus?

– Ne, atvyksta valymo firma.

– Ar dažnai?

– Kas pora savaičių.

– O jei koks svečias juos apčiupinėja?

– Tuomet pati nušluostau.

– Taigi, vis dėlto tu valai ir langus?

– Retai.

– Kaip juos nublizgini?

– Imu stiklų blizgiklį. Reikia dangtelio kibirui.

Stiklų blizgiklis, galvoja Lin, jį naudojant nelieka jokių riebalų, jokių pėdsakų, tuomet atrodo, lyg langų nė nebūtų, tarsi galėtum per stiklą prakišti ranką ar iššokti jo nesudaužydama.

– Klausyk, – sako Lin, – turiu eiti.

– Ar dar paskambinsi?

– Žinoma.

– Ar tau neįdomu, kaip vadinasi tas valiklis?

– Koks valiklis?

– Kurį išbandžiau.

– Ak šitas... Taip. Aišku, noriu.

– Vasaros brizas.

– Ačiū.

– *Gyvuok.*

– Ir tu *gyvuok.*

Lin nuspaudžia mygtuką.

Penktadienis ryškiai raudonas, apskritas kaip sviedinys, šokčioja visą dieną, nerimsta, visur tvyro chaotiška skuba, ruošimasis savaitgaliui, penktadieniais žmonės išsiblaškę, veikiau lekia, nei eina, džiaugiasi tuo, kas artėja, jie laiką geria paskubomis, tiesiog ryja, kad tik kuo greičiau artėtų vakaro link ir tuomet jau galėtų veikti, ką panorėję, kad tik pagaliau iš penktadienio persiristų į šeštadienį, į laukiančias būsimas dvi laisvas dienas. Dvi dienos gyvenimo pertraukos, kaip jie šitai supranta. Lin penktadieniais susitinka su gydytoju, su Vilhelmu Šliku. Kokia bjauri pavardė, mintija Lin. Penktadienį sukuria sapną. Ji tai mėgsta. Visuomet prikuria tokių sapnų, kad Šlikas būtų patenkintas.

Aksomiškai juodas šeštadienis. Žmonės, pasipuošę džiaugsmais, stovi iki kulkšnių įsibridę į laisvalaikį, daro, ką nori, pareigas atidavę į drabužinę. Šeštadieniais ateina Chiara. Jei Lin žinotų, kas tikra, jei būtų geriau.

– Vis dėlto tiesa, – sako Chiara.

– Kas?

– Kad guli po lova.

– Juk sakiau.

– Maniau, meluoji.

– Kodėl manęs neišdavei?

– Kodėl būčiau turėjusi?

Lin tyli.

– O tu? – klausia Chiara.

– Ką aš?

– Ar dažnai ten guli?

– Kiekvieną antradienį.

– Kam tau šito reikia?

Lin prideda pirštą prie Chiaros lūpų. Šitaip ji elgiasi pirmą kartą. Jos daugiau nesikalba. Kai viskas jau baigta, jos guli šalimais. Chiara užsimerkusi.

Gyvuok, prisiminė Lin.

Gyvuok.

Chiara šitai žinojo.

Tikriausiai esu pasakojusi jai apie motiną, galvoja Lin. Neturiu žalio supratimo, kada tai galėjo nutikti. Kaip man šovė į galvą pliaukšti jai apie motiną? Dar niekada niekam nesu apie ją pasakojusi.

Gyvuok.

Chiara atsimerkia.

Abi žiūri viena į kitą.

Nė viena nenugręžia žvilgsnio.

Po minutėlės Chiara atsistoja ir išeina. Abejingai įsideda pinigus, kaip visuomet. Vietoj *gyvuok* girdi įprastą *ciao*. Paskui lieka viena.

Su ja, galvoja Lin.

Kodėl gi ne? Gal ji eitų drauge?

Jei jau privalau kur nors išvykti, tai su ja. Dvi savaitės atostogų, juk kaip be šito, ji pasakys *taip*, jei jos paklausiu. Chiara neturi ko prarasi, ji gali tik išlošti, aš už viską mokėsiu, jai tai būtų darbas, Chiara būtų paika, jei šito atsisakytų, turėtų labai manęs nekęsti, jei pasakytų *ne*, bet visa, ką Chiara daro, negali būti tik netikra. Jei išvažiuosime atostogų, mes susipažinsime. Aš pažinsiu save, o Chiara pažins save. Stovėsime priešais veidrodį, ir mums nebereikės jokio asmens pažymėjimo.

11

Sekmadienis blyškiai mėlynas. Pirmadienis purvinai baltas, antradienis kiaušinio lukšto spalvos, trečiadienis pilkšvai rudas, ketvirtadienis kobalto mėlio, penktadienis ryškiai raudonas, šeštadienis aksomiškai juodas. Sekmadienį viena, pirmadienį Haincas, antradienį palovis, trečiadienis laisvas. Dabar, šiandien, trečiadienį, galėčiau važiuoti pas Silviją Maurer ir pasakyti jai tiesą. Galėčiau įsibrauti į jos namus ir pasakyti, kad žinau kažką, ko jūs nežinote, ir jei jums šitai pasakysiu, jūsų gyvenimas subyrės kaip kortų namelis. Bet Lin šito nedaro. Kažkas ją sulaiko. Ne dabar. Gal vėliau. Užuot važiavusi pas Silviją, Lin nuvairuoja nenaudojamą savo raudoną fordą be valstybinių numerių pas už kampo įsikūrusį automobilių prekeivį, savo mamos fordą, kaip pati jį vadina, praeitų metų motinos dovaną. Jis man tapo per didelis, pasakė motina ir nusipirko golfą. Ketvirtadienį paskambinti namo, penktadienį nueiti pas gydytoją, šeštadienį ateis Chiara.

Vienas šeštadienis.

Antras šeštadienis.

Trečias šeštadienis.

Lin Chiaros neklausia.

Tai būtų tik paprastas klausimas, kurį turėtų užduoti: atostogos drauge, ar važiuosi kartu? Bet Lin baiminasi išgirsti ne. Kaskart prieš pasirodant Chiarai Lin ketina jos paklausti. Kaskart, kai nori prabilti, ją apleidžia drąsa.

Ketvirtas šeštadienis.

Lin paprašė laisvadienio. Chiara paskambina apie dvyliką. Išeina antrą. Lin paskubomis apsirengia ir seka jai iš paskos. Lin nežino, kodėl taip elgiasi, bet ji seka ir tiek. Chiara eina prie taksi stovėjimo aikštelės ties autobusų stoties kampu, paskui pakelia akis aukštyn, į orą, į dangų – besibaigiančios vasaros diena – po to apsigalvoja, praeina pro taksi, nusivelka lengvą paltą, užsimeta ji ant rankos, žingsniuoja toliau. Lin seka pavymui, mato taksisto žvilgsnį, nukreiptą į Chiaros kojas, o Chiara žirglioja miesto parko kryptimi, pereina Leopoldo gatvę degant raudonam šviesoforo signalui, nes mašinų nematyti, vėliau pasuka į parką, trumpai stabteli ir atsiremia į medžio kamieną, tik dešine ranka, tik tiek. Kodėl, graužiasi Lin, negaliu skaityti jos minčių? Į jas įšliaužti ir žinoti, kas dedasi jos galvoje? Gal ji pagalvos apie mane, apie Lin Capatek. Dar nepaklausiau, koks tikrasis jos vardas. Chiara žingsniuoja toliau. Lin laikosi atstu, neišleidžia iš akių, kaip įmanydama stengiasi būti nematoma. Chiara prisėda „Hamiltono" kavinėje ir laukia. Prašmatni vietelė. Ji ten viena, Lin per langą puikiai mato ją, jos veidą, kaip ji kažką mąsto. Lin stovi už skelbimo stulpo ir žvelgia į Chiaros profilį; ji šypsosi, beria į kavą pernelyg daug cukraus, matyt, joje kažkas vyksta. Netrukus prie jos prisiartina kostiumuotas vyras, jis atsiprašinėja, veikiausiai už vėlavimą, Chiara stojasi, vyriškis sumoka padavėjui, Chiara įsikimba jam į parankę, abu išeina iš kavinės, vyriškis atidaro kabrioleto dureles, Chiara įsėda, ir štai – ji dingsta.

Lin minutėlę stovi nejudėdama.

Dabar.

Dabar tinkamas metas.

Ji eina į autobusų stotį, laukia, įlipa į autobusą, važiuojantį priemiesčio kryptimi. Stojusi popietė geltoniu nutvieskia laukus, paskui greitkelį, kuris jai pažįstamas, kuriuo kartą jau važiavo taksi. Kodėl tik dabar, svarsto Lin, kodėl taip ilgai delsiau, kodėl ne anuomet, išsyk, kitą dieną, artimiausią laisvą dieną, nepareiškiau: Silvija, privalau pasakyti tau tiesą. Lin įvažiuoja į tos priemiesčio gyvenvietės gilumą, truputį užkanda Šnėvajer gatvės kavinėje. Tik tada susiruošia eiti. Ketvirta valanda. Lin energingai artėja prie Maurerių

šeimos namo, Liudviko ir Silvijos Maurerių. Prieš nuspausdama sodo vartelių rankeną ji dar minutėlę stabteli, paskui eina žvyruotu takeliu, kad pagaliau padarytų, ką nusprendusi. Ji nežino, ar Silvija namie. O gal duris atidarys Liudvikas?

Lin skambina į duris. Vietoj atsakymo – šuns lojimas. Paskui pasigirsta šūksniai, amsėjimas nutyla. Atsiveria durys. Silvija atrodo kiek kitaip nei nuotraukoje: plaukai dažyti rusvai, strazdanos, ji su maudymosi šlepetėmis, plačiomis kelnėmis, tikriausiai įžengusi į ketvirtą dešimtį, liekna, sportiška. Silvija šypsosi, nėra nedraugiška, jei šuo netampytų pavadėlio, gal netgi būtų kviečiamai mostelėjusi, užeikit vidun, bet gal aš klystu, galvoja Lin. Kas gi kviečia į namus nepažįstamą iš gatvės?

– Kuo galiu padėti? – klausia Silvija.

Šuo nori stryktelėti aukštyn, Silvija laiko jį už antkaklio.

Lin prabyla:

– Atsiprašau. Ieškau Šnėvajer gatvės.

– Ne ten pataikėte. Luktelėkite, parodysiu jums kelią.

Silvija eina su šunimi iš namų, veda Lin žvyro taku pro rododendrą, per tvorą ranka rodo kryptį, aiškina kelią, šuo liuoksi po veją, apuosto savo paženklinimus. Lin svarsto, kaip sukaupti drąsos lemtingiems žodžiams, kurie lyg niekur nieko paprasčiausiai perplėštų visą sustyguotą gyvenimą. Man reikia laiko, galvoja Lin, man reikia laiko.

– Klausykite... – prabyla ji.

– Taip?

– Aš... Man nepatogu, bet gal galėčiau trumpai pasinaudoti jūsų tualetu, aš...

– Žinoma, – sako Silvija. – Užeikite.

Abi eina į namą, šuo risnoja iš paskos.

Svečių vonioje Lin nervingai žingsniuoja pirmyn ir atgal, trina rankas, čiumpa rankšluostį, įbeda į jį pirštą, sudrėkina tą vietą drungnu vandeniu ir imasi kerčių, sunkiai išvalomų vietų, ir šveisdama be jokio valiklio ji rimsta, perbėga mintyse visas galimybes, laukiančias už durų, jei ji padarytų tai, dėl ko čionai atvyko. Silvija,

galvoja ji, manimi nepatikės, mandagiai, bet ryžtingai išprašys už durų, ne, ji nepatikės, o kaip ir galėtų patikėti žmogumi, tvirtinančiu, kad gulėjo po svetima lova, ne, ji manimi patikės tik tuomet, kai pati šitai išgirs, kai pati atsiguls po trys šimtai ketvirto kambario lova. Ten, po lova, Silvija, yra kieta ir dėl to jauku. Ten, po lova, yra siaura ir dėl to erdvu. Palovyje pamatysi dalykų, kurių nemačiusi, ten, po lova, atsiveria išvirkščia pasaulio pusė. Kol nebuvau gulėjusi po lova, visuomet maniau, kad vyrai ir moterys, rytą nubudę, pasibučiuoja, bet dabar žinau, kad jie vienas kitam sako: išsivalyk dantis, tau iš burnos dvokia.

Lin išgirsta beldimą į duris, kietą, garsų.

Silvija šūkteli:

– Ar viskas gerai?

Lin nuleidžia vandenį, pakabina į vietą rankšluostį, atidaro duris, išeina į koridorių, kur stoviniuoja Silvija.

– Išbuvote ten visą amžinybę, – sako moteris.

– Atsiprašau, – burbteli Lin.

– Aš laukiu svečių.

– Jau išeinu.

Jei tai būtų filmas, dabar būtų pats laikas šuniui stryktelėti aukštyn, Lin turėtų aukštielninka parvirsti ant grindų, išsigandusi ir sutrikusi Silvija triūsti aplink ir susirūpinusiu balsu klausinėti, neleisti Lin eiti, vesti prie kušetės, išvirti kavos, slaugyti, uždaryti šunį, abi moterys turėtų suartėti, drauge praleisti popietę, pasipasakoti apie savo gyvenimus, turėtų sutarti susitikinėti ir vėliau, gal trečiadieniais – pirmą trečiadienį, antrą trečiadienį, trečią trečiadienį, kol, trečiadienis nebebus laisva diena, bet prisipildys Silvijos pasitikėjimo, ir tik tuomet, po kurio laiko, Lin pasakys, ką norėjo pasakyti iš pat pradžių. Tik tada Silvija bus pasirengusi gulti po trys šimtai ketvirto numerio lova, bet dabar, čia, Maurerių namų tikrovėje, šuo nestrykteli, jis tik nemandagiai lekuoja, ir Lin nelieka nieko kito, kaip spūdinti laukan, padėkoti ir atsisveikinti su Silvija Maurer nepasakius nieko, ką ketino pasakyti.

Lin stypso gatvėje viena.

Ji nori pamoti taksi, bet čia, kaimo pakraštyje, taksi, aišku, nė kvapo, tad ji patraukia atgalios, žingsniuoja lėtai ir nepastebi einanti retai važiuojamos gatvės viduriu. Bet paskui iš priekio pasigirsta automobilio signalas, mašina priversta sustoti. Sidabriška metalo spalva. Per priekinį stiklą ji mato, kaip jaunas vyriškis išlenkia antakius, pakelia rankas nuo vairo, skėsteli jomis, lyg sakytų na-kas-gi-čia-dabar. Lin žengia į šalį, automobilis pravažiuoja, Lin žvelgia įkandin. Mašina sustoja prie Maurerių namų, vyras išlipa, skubriais žingsniais kerta gatvę, stumteli sodo vartelius. Daugiau Lin nebemato, bet staiga jai šauna mintis, kad galgi viskas kitaip, nei aš manau, gal Silvijos gyvenimas ne toks, kokį įsivaizdavau, gal kaip tik dabar ji prie durų apglėbia tą vyrą, įtraukia jį namus, uždaro šunį sandėliuke ir džiaugiasi savaitgaliu be vestuvinio žiedo. Lin pėdina tolyn centro kryptimi. Prie stoties įlipa į autobusą, kuris prieš nuvažiuodamas dar kelias minutes pastovi.

12

Penktas šeštadienis.

– *Ciao*, – atsisveikina Lin.

Chiara ima pinigus nuo spintelės, dar kartą grįžta prie Lin ir pakšteli į kaktą.

– Ar tavo tėvai apie tai žino? – klausia Lin.

– Apie ką?

– Ką tu veiki.

– Ne.

– Ar palaikai su jais ryšius?

– Šiokius tokius.

– Ar jie gyvena šiame mieste?

– Trys valandos kelio.

– Ar dažnai juos lankai?

– Dusyk per metus.

– O jie tave?

– Niekuomet.

– Kuo jie vardu?

– Klemensas ir Greta.

– O kokia pavarde?

– Bartoldi.

Chiara atsakinėja nė sekundės nedelsdama.

– Ar turi brolių ar seserų? – klausia Lin.

– Ne. O tu?

– Ne.

Trumpa tyla.

– Ar Chiara tavo tikrasis vardas?

– Taip.

– Ar jau žinai, kada baigsi?

Chiara gūžteli pečiais.

– Ar teiki ir palydovės paslaugas? – teiraujasi Lin.

– Kodėl klausi?

Lin garsiai alsuoja. Dabar būtų tinkama akimirka paklausti. Ji išsisuka nuo šito tikrai patį paskutinį kartą.

– Ar matai tą spintelę?

– Ką?

– Ana va, priekyje, tą mažą spintelę?

– Kodėl klausi?

– Niekuomet nepasidomėjai, kaip ji gali stovėti, juk turi tik dvi kojas.

– Ji turi keturias.

– Ar jas matai? Visas keturias?

– Ne. Tik dvi priekines.

– Tai iš kur žinai, kad ji turi keturias kojas, jei matai tik dvi?

– Tu iš manęs šaipaisi?

Lin nė minties tokios neturėjo.

Dabar ji pradeda savo monologą apie daiktus. Lin labai susikaupusi. Kiekvienas daiktas, sako ji, turi savo būdą. Pusė visuomet lieka mums nežinoma. Mineralinio vandens butelis, pieštukas, lempa... Visų daiktų matome tik pusę, tik iš priekio, iš šono, iš viršaus, bet niekuomet nematome viso daikto vaizdo. Tikrieji, absoliutūs daiktai, visuomet slypi tamsoje. Mes ribotos būtybės. Kai imu butelį, norėdama iš jo atsigerti, iš kur man žinoti, kad jis turi ir kitą pusę? Tą kitą jo pusę aš tik įsivaizduoju. Bandau įsivaizduoti. Darau prielaidą, kad jos esama. Elgiuosi taip, tarsi šitai tikrai žinočiau. Nei daugiau, nei mažiau.

– Patirtis, – sako Chiara.

– Kas?

– Viską lemia patirtis.

Sekmadienį Lin šveičia saunos suolus, pirmadienį Haincas jai pasako, kad daugiau su ja susitikinėti negalės, nauja mergina, praneša jis, laikai keičiasi, skelbia jis. Antradienį – tik sumuštinis, kuris nukrinta ant grindų šalia lovos, svečias jį pakelia, agurko griežinėlis lieka ant žalio kilimo, po minutėlės Lin jį pačiumpa ir įsikiša tarp dantų, trečiadienį Lin tol stebeilijasi į savo pirštų galiukus, kol ima ašaroti akys, ketvirtadienį motina pasako, kad ji ketina įsigyti katę, Lin padeda ragelį, paprasčiausiai ima ir padeda, penktadienį pasako gydytojui, kad jau seniai šitaip gerai nesijautė, tikėdamasi, jog Šlikas pasakys, tuomet galime užbaigti terapiją, bet jis šito nepasako, šeštadienį ji guli Chiaros glėbyje užmerktomis akimis. Viskas baigėsi, Lin jaučia, kaip pasiryžimas paklausti pagaliau joje įsitvirtina.

– Kuo aš atsiduodu? – klausia Lin.

– Muilu.

– Visuomet prieš tai nusiprausiu.

– Taip, visas tavo kūnas muilo skonio.

– Ar tai gerai?

– Labai.

– Ar pasitaiko nevalyvų klientų? Turiu galvoje, ar tai kartais nebūna atgrasu?

– Ne. Jie visuomet privalo prieš tai nusiprausti.

– Tu šito reikalauji?

– Bent jau tiek.

Abi kurį laiką tyli.

– Kai kas bus nutikę, – prašnenka Lin. – Man. Niekada nebūčiau pamaniusi... Noriu pasakyti, kai tu ateini, tuomet... Apkabink mane.

– Klausyk, man reikia eiti.

– Pasilik kiek ilgiau.

– Turiu susitikimą.

– Teprasmenga.

Chiara jau apsirengusi, ji atsidūsta, žvilgteli į laikrodį ir sako:

– Pasiskubink.

Lin svarsto neilgai.

Lyg stovėtų ant kokio nors bokšto.

Šoka nuo jo.

– Dvi savaitės, – sako Lin.

– Ką turi galvoje?

– Už viską tau sumokėsiu. Sakykime, tai atostogos. Tik mudvi. Lyg būtume draugės. Noriu tave pažinti.

Chiara tyli.

– Skrydis kitą šeštadienį. Aštuntą turėtume būti stotyje.

– Ar jau turi bilietus? – klausia Chiara.

– Buvau kelionių agentūroje.

– Kokia pavarde bilietas?

– Bartoldi. Turi atsinešti asmens pažymėjimą.

– Aš...

– Ne. Nieko nesakyk. Paprasčiausiai apie tai pamąstyk.

Chiara linkteli. Ji nieko nesako, tik burbteli:

– *Ciao.*

– *Ciao.*

Durys tyliai barkšteli.

Lin viduje jaučia dar nepatirtą sumaištį. Kartu ji lyg paralyžiuota. Jau pirmadienį privalo ko nors imtis. Susitikimas su Haincu atkrito it kokia sutrešusi šaka. Lin sulaužo įprastą savo dienotvarkę ir jau iš vakaro įsitaiso po trys šimtai aštunto numerio lova. Paskutinė savaitė, galvoja Lin, ši paskutinė savaitė prieš kelionę. Ji nepaiso jokio atsargumo: jai nereikia nutarti, jai nereikia pasiryžti, ji žino, kad čia praleis kiekvieną dieną, kasdien po vis kita lova, tas paskutines dienas prieš atostogas. Šitaip elgdamasi ji bus mirtinai išvargusi ir galės lėktuve lengvai užmigti. Ji guli po jauno vyriškio lova. Viskas jo prašmatnu. Firminiai batai, firminis kostiumas, firminė skrybėlė, firminis lagaminas, netgi dantų šepetėlis ne paprastas, bet sidabrinis elektrinis prietaisas. Brangūs kvepalai, įdegio kremas, šilko puskojinės, dokumentų rankinės užtrauktukai iš abiejų pusių sueina ties viduriu. Batus, kuriuos nusiauna sėdėdamas ant lovos, jis stato kuo tvarkingiausiai vieną šalia kito. Jis akimirksniu randa miegui tinkamą kūno padėtį, jam nereikia vartytis nuo šono ant

šono, negirdėti nė menkiausio čiužinio girgždėjimo; jis gulasi į lovą ir išsyk įsitaiso taip, kad užmigtų. Lin nebegirdi nė garselio, visą naktį nei knarktelėjimo, nei čepsėjimo per miegus, netgi lengvo alsavimo, sakytum, būtų išjungta mašina. Lin kiek baugoka, ir ji džiaugiasi, kad naktis baigiasi.

Antradienį į kambarį niekas neateina. Tūnodama po lova Lin laukia ilgai. Negali užmigti. Gal šiandien pilnatis. Lin labai pavargusi. Ima snūduriuoti. Ji įpratusi gulėti viena. Kartais ji tyso ten viena tris valandas, kartais ir keturias. Snaudžia. Akys užmerktos. Kartą, kai buvo maža, ji šukavo veją. Išsinešė savo šukas į lauką, priklaupė ir ėmė lėtai ir tolygiai braukyti šukomis per trumpą vejos žolę, skyrė stiebelius vieną nuo kito, šitaip ištisas valandas klūpinėjo tai vienon, tai kiton pusėn; jai tai patiko, nors ir nebuvo matyti jokių veiklos pėdsakų. Kartais gulėdama palovyje ji lūpomis pakšteli ties nosimi esantį medinį grotelių skersinį. Lin nelieka nieko kito, kaip sekti paskui savo mintis. Sekti mintis, galvoja Lin, tarsi mintys turėtų kojas ir galėtų žingsniuoti priešais tave, o tu galėtum sekti joms pavymui, kad pamatytum, ką jos veikia. Šitaip ji nuseka paskui savo mintis į kliniką, kurioje išbuvo šešis mėnesius, prisimena dienotvarkę, kuri vis dėlto ją ir ramino, nuolat besikartojančias valandas ir nurodymų vykdymą, seka paskui mintis per terapijos seansus, pratybas, valgymą, grupinius pokalbius ir naktis savo palatoje; jos buvo tokios pat tykios ir paženklintos vienatvės kaip ir šitos naktys viešbutyje. Dabar ji išropoja iš palovio, įjungia televizorių, vėl grįžta po lova, klausosi iš ekrano sklindančių garsų: važiuoja automobilis, trinkteli durys, žingsniai ant laiptų. Garsais paryškinamas kiekvienas vaizdas, samprotauja Lin, sakytum, filmų kūrėjai nepasitikėtų žmonių akimis. Tai netgi ne natūralūs garsai, o dirbtiniai, sukurti garsų efektų specialistų, žmonių, kurie įgarsina kiekvieną aktorių žingsnį, kiekvieną pliaukštelėjimą, girgžtelėjimą, trinktelėjimą; jie gali pamėgdžioti netgi arklių kanopų trypimą, tam esama tokių keistų daikčiukų, primenančių kastanjetes. Filmuose beveik niekuomet nebūna tylos. Lygiai kaip ir mumyse, galvoja Lin. Visi mes, galvoja ji, esame tik triukšmų skleidėjai.

Trečiadienį Lin kramto nagus. Ji prakeikia tokį dalyką, kad apskritai esama laisvų dienų. Kas tokią dieną gali būti laisva?

Ketvirtadienį nuo septintos guli po lova. Lin nerimsta. Iš tiesų turėtų po pusvalandžio skambinti motinai. Nutaria atsisakyti skambučio. Žino, kad motina nerimaus, bet nusprendžia jai paskambinti, kai nusileis jų lėktuvas. Lin guli po vyro, dėvinčio juodą kostiumą, lova. Valydama ji aptiko krūvą kramtomosios gumos pakuočių. Ir nė vienos cigaretės. Svečias pareina anksti. Šlama popieriai, pasigirsta *pling*, kai išsiunčiamas elektroninis laiškas, *pling*, kai jis gaunamas. Protarpiais vyras kalbasi pats vienas. Su manimi neišdegs, sako jis, tik jau ne su manimi. Kai suskamba mobilusis telefonas, Lin girdi pusę pokalbio, daugiausiai tai skaičiai, gal kalbama apie biržų kursus, gal vardijami dokumentų numeriai. Kartą vyras paprasčiausiai sako dvidešimt keturi. Tai lyg atsakymas į klausimą, dvidešimt keturi, sako vyras. Paskui pauzė, po to, trys šimtai vienuolika, tai galėtų būti kambario numeris, bet gali reikšti ir ką kita. Paskui jis ištaria žodį sukalbamas, paprasčiausiai tik šitą žodį, o Lin dorai nežino, ką reiškia šis žodis. Sukalbamas. Ir į kokį klausimą galima būtų šitaip atsakyti. Vyro kojos nuogos, blauzdos dygios, kartelį jis stabteli ant vienos kojos ir kasosi dešiniosios keltimi kairę blauzdą. Pėdos minkštimas aptrauktas gelsva tryne, o kai koją vėl pastato ant grindų, Lin pamato įaugusį kojos piršto nagą. Vyras padeda ragelį ir sako Herbertai, Herbertai. Dar sako tu šaunuolis, Herbertai, Lin nežino, ar jis turi omenyje save, ar ką kita. Ji girdi šnypštimą, kliuksėjimą, paskui vyras sako *katarup*, žodį, kurio reikšmės Lin nė nenutuokia. *Katarup* sako jis dar kartą ir sėdasi ant lovos. Jo kulnai paraudę ir plonos odos, visai kitokie nei pado minkštimas. Ant kilimo šalia lovos nukrinta butelio kamštelis, vyras siekia jo, pakelia nuo grindų. Ant kiekvieno piršto jis mūvi po žiedą. Netgi ant nykščio. Lin dingteli mintis staigiai čiupti vyriškį už rankos tik tam, kad išgirstų iš siaubo riktelint, bet ji nusigręžia, žvelgia į lentines groteles, nurimsta, kvėpuoja lėtai, kvėpuoja be garso.

13

Penktadienį ji valo paskutinį kartą. Tvarkydama atsisveikina su kambariais. Per tą laiką spėjo kambarius pažinti atmintinai. Kambariai panašūs, visi apstatyti tokiais pačias baldais, tik kampiniai numeriai erdvesni, didesni ir apartamentai. Bet apartamentų Lin netvarko. Kad galėtum juos tvarkyti, reikia pakilti kambarinių hierarchijos laipteliais. Pagal tai, kaip krinta šviesa, keičiasi spalvos. Šiaurinės pusės kambariai atrodo kitaip nei pietiniai ir rytiniai. Saulės spindulių kritimo kampas lemia džiaugsmus ar vargus. Ar pastelinės spalvos atsiskleis, ar sumenks iki blausaus pilkumo. Ar geltonis sušvytės, ar pasitrauks į šešėlį. Ar tapetų raštų spurgeliai bus įžiūrimi ar ne. Ar užuolaidos tviskės saulėje, ar bus nukabusios ir niūrios. Ar dulkės šoks ore, ar liks nematomos. Lin puikiai išmano kambarių skirtumus. Kartą jai šovė mintis duoti kambariams vardus, bet ji pasirodė netikusi. Jei būtų davusi kambariams vardus, tai trišimtasis kambarys būtų pakrikštytas Juozapo vardu. Juozapo vonioje buvo juoda dėmė, kurią Lin prieš daugel savaičių šveitė, kol pamatė, kad tai ne purvas, bet skylutė emalyje. Svečias bus įmetęs į vonią kokį kietą daiktą. Lin skubiai pranešė technikui ir stebėjo, kaip šis užglaisto tą juodą dėmę tąsia mase. Jam tai puikiai pavyko, ta vietelė vėl atrodė balta, ir jei labai akylai nežiūrėtum, jos nepastebėtum. Bet nors ir kaip Lin stengiasi, vis dėlto akys sminga būtent ten, o šveisdama ji negali apeiti tos pataisytos vietelės, dengiančios juodą žaizdą. Trys šimtai pirmame numeryje kliba kėdė. Lin jau dukart turėjo ištraukti sulankstytą popierių, svečių pakištą po užpakaline

kaire koja, kad rašant kėdė nepradėtų svyruoti. Trys šimtai antrame kambaryje Lin kartą nukirpo siūlą, išlindusį ir nukarusį iš lempos gaubto. Niekas šito nežino, bet šluostydama lempos gaubtą Lin kaskart pastebi, kad iš vidaus gaubto aptaisyme trūksta tos gijos. Trys šimtai trečiame numeryje atsirado pelėsio pėdsakų, kai vonioje buvo sugedusi ir dvi savaites neveikė dirbtinė ventiliacija. Pelėsis įsimetė į siūles virš vonios, o Lin išėsdino jį gailiu tirpalu; šis sunaikino ir dalį silikono. Nors dabar viskas vėl švaru kaip buvę, bet Lin valydama negali nematyti dėl jos veiksmų pagilėjusios siūlės. Trys šimtai ketvirtame kambaryje svečias išdegino kilime skylę, matyt, bus nukritusi cigaretė, ir Lin kaip įstengdama bandė užšukuoti skylutę šepečiu, bet šitai nepavyko, ir jai buvo šovusi į galvą mintis uždažyti ją aliejiniais dažais, bet apsigalvojo būgštaudama dar labiau viską sugadinti.

Lin atsisveikina su daiktais, drabužiais, kvepalais, vaistais, batais, knygomis, nešiojamaisiais kompiuteriais, segtuvais, sąsiuviniais, rašikliais, lagaminais, krepšiais, maudymosi šlepetėmis, maisto produktais, cigarečių pakuotėmis ir nuorūkomis. Ji atranda daiktą, dar nematytą per visus tuos mėnesius, ant veidrodžio lentynėlės padėtą prietaisą nosies ir ausų plaukeliams karpyti. Lin atsisveikina su kosmetikos lagaminėliais ir pudrinėmis, su rašteliais ir laiškais, kuriuos krausto paskutinį kartą. *Būtinai turiu tave pamatyti* parašyta viename iš jų, nupiešta širdelė ir brūkštelėtas telefono numeris. Lin svarsto, kas čia nori ką pamatyti, kodėl ir ar draudžiama tai, ką abu daro, o gal tai pradžia leistinų santykių. Lin paskutinį kartą švarina viską, kas patenka jai į rankas, taip pat ir reklaminį pieštuką su atspaustu viešbučio pavadinimu; dažniausia numeriuose reikia padėti naujus pieštukus, nes svečiams leidžiama juos nudžiauti. Lin švarina netgi daiktus, kuriuos jai nederėtų valyti: rankinius dantų šepetėlius ji palaiko po vandenis srove ir nušluosto, ji valo elektrinio dantų šepetėlio akumuliatorių, kuris apsiteršė, nes svečias neišskalavo dantų šepetėlio, truputis suskystėjusios dantų pastos nutekėjo kotu ir pateko į baltą akumuliatorių. Lin šluosto skutimosi mašinėlę ir atsineštus dušo želė buteliukus, šepečiu valo pūkelius nuo ant

kėdės kabančio švarko, maudymosi šliures ir kambarines šlepetes, iškrato priskretusį vonios reikmenų krepšelį ir iššluosto jo vidų. Ji tikisi, kad niekas nieko nepastebės ir nepasiskųs klausdamas, kam prireikė valytojai kraustyti mano daiktus. Bet Lin žino, kad žmonės jau seniai nebepastebi smulkmenų, visiems rūpi tik dideli, stambūs, iš pirmo žvilgsnio pamatomi dalykai.

Lin nenueina paskirtu laiku pas gydytoją. Jam neskambina, nepraneša neateisianti, paprasčiausiai pas jį neina, įsivaizduoja jį, sėdintį savo krėsle, tame bjauriame raudoname krėsle, kurio apačia tikrai niekuomet nevalyta. Lin regi priešais save Šliką, kaip jis vienas, žvelgdamas į tuštumą, linksi galva prieblandoje skendinčiame kambaryje – tikras vėžlys raudonu lipniu krėsliniu kiautu. O Lin tuo metu sėdi vestibiulyje, pakabinusi valytojos uniformą į spintelę, sėdi ten, apsirengusi kasdieniais savo drabužiais, su kuriais, juo ilgiau čia dirba, juo prasčiau jaučiasi. Žvelgia į sėdinčius, geriančius, stovinčius, atvykstančius ir išvykstančius svečius, karštligiškas skubėjimas ir ramybė, santūrūs ir skubrūs žingsniai. Lin girdi juoką ir šniurkščiojimą, mato ir sukryžiuotas, ir pražergtas lyg praskleistos žirklės kojas, mato juodus, rudus, aukštakulnius ir plokščiapadžius batus. Paskutinį kartą mintyse bando spėti, kurie žmonės gyvena kuriuose kambariuose, kam priklauso vieni ar kiti matyti daiktai. Prieš baigdama gerti savo gėrimą atsisveikindama su durininku ir išeidama iš viešbučio dar sukuria paskutinį savo kambarių apgyvendinimo planą. Išeidama patenka tiesiai Haincui į glėbį; jis dar kartą nusišypso ir paklausia:

– Vis dar čia?

– Taip, – atsako Lin.

– Maniau, tau atostogos.

– Rytoj.

– Jau trys valandos kaip baigei darbą.

– Turėjau dar kai ką nuveikti.

– Ir kas dabar? Ar žinai, kur dabar pasidėsi?

– Mhm.

– Į Karibus, ar ne?

– Mhm.
– Viena?
– Ne.
– Ne viena?
– Taigi, kad ne.
– Su kuo gi?
– Su turistine grupe.
– Viengungių?
– Mhm.
– Pasimėgauk bent kartą.
– Taip ir padarysiu.
– Pakankamai lenkei nugarą.
– Mhm.
– Na, tai gerai praleisk laiką.
– Ačiū.

Lin išeina iš viešbučio.

Aštuonios. Lin po lova palįsti negali. Ne šiandien. Ne penktadienį. Būtų pernelyg rizikinga. Kas žino, kiek svečias miegos. Lin privalo šeštadienį laiku atvykti į geležinkelio stotį. Tad paskutinę naktį prieš skrydį Lin praleidžia savo bute. Be to, pažiūri du filmus. Kokius – negalėtų pasakyti. Šiaip ar taip, žiūrėjo užmerktomis akimis.

14

Šeštadienį Lin su kuprine stovi geležinkelio stotyje. Dar tik septynios, valandą dar teks palaukti. Ji dairosi, aš esu jau nebe aš, dabar man viskas prasideda iš naujo. Dabar man rūpi tik minutės. Tuoj bus pusė aštuonių. Nieko nematyti. Lin nuo žiūrėjimo įskausta akys. Be trijų minučių aštuonios. Lin tebestovi, viena. Atvažiuoja traukinys. Jis nevėluoja. Traukinys, galvoja Lin, važiuoja dar pakankamai greitai, puikiausiai būtų galima pulti po jo priekiu. Paskui lokomotyvas pravažiuoja prošal, traukinys lėtina greitį, sustoja, durys prasiskiria į šalis, – nelabojo darbas, – išlipantys prieš įlipančius, bet stumdymosi ir grumdymosi nėra, keleivių nedaug. Po poros minučių traukinys jau pakankamai atsipūtęs, sukužda užveriamos durys, palengva traukinys išjudina savo masę, punktualiai, netgi labai punktualiai, Lin nepaleidžia laikrodžio iš akių.

Traukinyje nei Lin, nei Chiaros nėra.

Lin žvelgia traukiniui pavymui. Užpakalinių šviesų nematyti.

Ji jaučia skausmą ir kartu palengvėjimą.

Jai nereikia skambinti Chiarai, ir taip žino, ką ši pasakytų. Apgailestauju, sakys Chiara, matyt, būsi ką nors neteisingai supratusi. Atrodo, kad ji stotyje girdi Chiaros balsą. Gerai jau, sako Lin, ir Chiara klausia, tai mudvi daugiau nebepasimatysime? Ne, atsako Lin, daugiau mudvi nepasimatysime. Lin stovi geležinkelio stotyje, šalimais pasistačiusi kuprinę, su bilietais rankose ir dviem savaitėm atostogų pakankama pinigų suma kišenėje. Bet ji žino, kad jau pavėlavo ne tik į traukinį, ne tik į lėktuvą, ne tik į atostogas. Kai

įsivaizduodavo atostogas, niekuomet negalvodavo apie palmes, apie nuotaiką pirkinėti pašto atvirukus, apie bekraščius smėlio paplūdimius, apie skaidrų vandenį, apie saulę ir šviesą. Ne... Įsivaizduodama atostogas ji galvodavo tik apie viešbutį, kuriame jos būtų nakvojusios, visuomet tik apie viešbučio kambarį, apie iš rankšluosčių išlankstytas gulbes, apie veidrodį, ventiliatorių, galvodavo apie galimas kilimo dėmes, kurias ji rastų ir išvalytų, galvodavo apie dulkes, visuomet manydavo, kad ir per atostogas bus dulkių, nors ir smėlingų dulkių. Visuomet įsivaizduodavo, kaip prašys Chiaros atsigulti po jos lova, tik vienai nakčiai, matydavo save gulinčią viršuje, ant lovos, o Chiara apačioje, šešėlyje. Taip, galvojo Lin, aš norėčiau, kad kartelį kas nors gulėtų po mano lova, norėčiau, kad kartelį kas nors klausytųsi mano gyvenimo.

Kažkoks vyras paliečia jos petį.

– Ar viskas gerai? – klausia jis.

Lin žvilgteli į kuprinę, į priešais stovintį vyrą.

– Ar kas atsitiko? – teiraujasi jis.

Lin kalba, dorai nežino, ką. Kalba, kad nereikėtų pastebėti, jog jos veidas šlapias lyg būtų liję, bet juk peronas dengtas.

– Gal galėčiau jums kuo nors padėti? – neatlyžta vyras.

– Ne, ne.

– Pavėlavote į traukinį?

– Man viskas gerai, – sako Lin ir nežino, ar jos veidas šlapias nuo skausmo, nuo nusivylimo, nuo palengvėjimo ar išankstinio džiaugsmo, kad ji dar šiandien gali sugrįžti į „Edeną".

Lin žvilgteli į laikrodį ir pagalvoja, kad ateis į darbą tik truputį pavėlavusi. Ji lipa į taksi, prie viešbučio iššoka, sumoka vairuotojui ir jaučiasi keistai linksma, tarsi išsivadavusi, o durininkas sako, maniau, jog tau atostogos. O ji atsako, ak, pamanykit, atostogos, bet tą akimirką ji pamato Haincą, einantį prie jos ir ištariantį tik vieną žodį – ne. Pirmą kartą nuo tada, kai ji čia dirba, jis pakelia balsą, sako apie tai negali būti nė kalbos, to jis neleisiąs, to jau esą perdaug, atostogos yra atostogos, čia jau nieko nepakeisi. Lin žiūri į jį ir žino, kad jis kalba rimtai ir kad ji neturi nė menkiausios galimybės jam

priešgyniauti. Ji nenori išsiduoti, parodo į kuprinę ir sako, kad ji užėjusi tik trumpam, atsisveikinti. Haincas su palengvėjimu nusišypso, o tada Lin neatsigręždama išeina iš viešbučio ir eina namo. Ten ji padeda kuprinę į kampą, sudrimba į krėslą ir nieko neveikia, ištisas valandas kiūto nieko neveikdama. Laiko neatsuksi, galvoja Lin, jis vis bėga į priekį, gyvenime tik viena kryptis, kita kryptis – dulkės. Lin valgyti nenori, geria daug vandens. Ateina laikas, kai ji prašnenka, tyliai, tarsi kalbėtų pati su savimi.

– Chiara?

– Ką?

– Ar žinai, kodėl valyti taip puiku?

– Ne.

– Kad viskas vėl išsipurvina.

Po pietų Lin jau niekas nebelaiko. Bilietus ji dar sotyje išmetė į šiukšliadėžę ir girdi iš tolo, lyg kokį aidą, skelbiant oro uosto informaciją: *Last call for flight DE 4156 to Cancun. Please proceed immediately to gate B 43. Last call for passengers Zapatek and Bartholdy.*

Lin sėda į traukinį.

Po keturių valandų išlipa gimtojo miesto geležinkelio stotyje.

Motinos name dega šviesa.

Ant durų kabo jos pačios vaikų darželio laikais iš druskinės tešlos padaryta lentelė: Linda, Zuzi ir Juozapas Capatek. Lin skambina, motina atidaro. Galimybė apsikabinti pasilieka lauke. Lin eina koridoriumi, kuris atrodo jai svetimas, nors pasikeitė ne kažin kas. Kada lankėsi čia paskutinį kartą? Kada triratuku bildėjo išilgai koridoriaus, nuvertė nuo batų spintelės vazą ir išgirdo žodžius: kiek kartų tau sakiau? Kada kvietėsi nakvoti geriausias drauges ir tol gulėdavo atmerktomis akimis, kol jos savaime sulipdavo? Kada su pirmu savo draugu užsėlino laiptais? Kada iš namų išėjo tėvas? Kiek mėnesių ji dar manė tėvą grįšiant? Kada ji nulipo laiptais su kuprine rankoje, palikdama motiną ašarotu veidu? Kada ji pasakė sakinį, tu neprivalai lydėti manęs į stotį?

– Gal norėtum ko nors atsigerti?

– Ačiū.

– Kavos?

– Kavai jau per vėlus metas.

– Vandens?

– Mhm.

– Palauk, tuoj ateisiu. Betgi sėskis.

Lin linkteli. Laukia. Motina grįžta, nešina lėkšte tešlainių.

– Ar ką išvirti?

– Ne.

– Tu nealkana?

– Nežinau.

– O gal sutepti sumuštinį?

– Suvalgysiu tešlainių.

Lin siekia lėkštės, įsideda tešlainį į burną, kramto, nuryja sausą masę, gausiai užgerdama vandeniu, ima kitą sausainį, tylus traškėjimas. Kai motina ima pirmą kepinį, Lin čiumpa jau trečią, jų rankos nesusiliečia, tik priartėja, abi atsilošia ir triauškina tešlainius.

– Vakar kepiau.

– Geri, – sako Lin pilna burna.

– Puiku, kad mane aplankei.

Lin linkteli.

– Džiaugiuosi.

Lin ima ketvirtą sausainėlį.

– Ar kas nutiko? – klausia motina. – Gal galėčiau ką nors nuveikti tavo labui? Ar viskas gerai? Gal kas nutiko darbe? Ar tau ir vėl... Turiu galvoje, kas nutiko, Lin? Ar tau reikia pinigų?

– Daugiau nebegaliu.

– Viskas vėl susitvarkys.

Lin pažvelgia į motiną. Paskui sako:

– Nenoriu *visko*, nenoriu *vėl*, nenoriu *susitvarkys*.

Motina tyli. Lin galvoja, ji nesupranta, ką noriu pasakyti, kaip man jai išaiškinti, ką noriu pasakyti, mums reikėtų jausmų vertėjo, ko nors, kuris sėdėtų tarp mūsų ir tai, ką aš sakau, verstų į jos pasaulį, o tai, ką ji sako, į mano. Sėdžiu čia ir pati nežinau, ko aš čia sėdžiu. Gal visa tai kyla tik dėl manęs. Ji nieko dėta, kad aš tokia, kokia esu.

Gal ji norėjo kitokios dukros. Ar tai šitai, ko ji man negali pasakyti? Ko aš nesuprantu?

– Kaip tavo širdis? – klausia Lin.

– Jau neblogai.

– O ką rodo elektrokardiograma?

– Viskas gerai, *bypass* laiko, operacija pavyko. Beje, žodis *bypass* rašomas su *y*. Visuomet maniau, kad tame žodyje rašoma *ei*, supranti? Bet, pasirodo, rašoma *y*. Tai angliškas žodis.

– Ką veiki per dieną? – klausia Lin.

– Vakar dirbau sode.

– Juk tau negalima pervargti.

– Tik truputį.

– Kiek laiko ten išbuvai?

– Tik dvi valandas.

– Pernelyg ilgai.

– Ak, liaukis.

– O dar ką veikei?

– Nėriau.

– Ką gi nėrei?

– Raštą su vėjo malūnu. Servetėlę su vėjo malūno raštu. Ar nori pamatyti?

Lin linkteli. Motina atsistoja, išeina iš svetainės ir grįžta su nėriniu.

– Dar nebaigta.

Lin pasislenka krėsle į priekį ir paima dar vieną tešlainį. Šįsyk ji po smakru ištiesia delną, kad sugautų trupinius.

– Štai vėjo malūnas.

– Mhm.

– Keturi sparnai. Durys. Du langai. Štai.

– Kam tu ją neri?

– Poniai Kliopels.

– Gimtadieniui?

– Šiais metais jai bus devyniasdešimt.

– Ar ji norėjo tos servetėlės?

– Norėjo ką nors nerta.

– Tešlainiai skanūs.

– Maža juos irgi mėgai.

– Pamenu.

– Vis smaližiaudavai gvelbdama tešlą.

– Mhm.

– Kol tau pasidarydavo bloga.

– Mhm.

Lin kramto dar vieną sausainį. Dabar nesiliauja valgiusi. Mato prieš save lėkštę ir mintyse skaičiuoja ten dar likusius tešlainius. Noriu juos suvalgyti, galvoja Lin, noriu juos sunaikinti, noriu juos suryti, kol neliks nė vieno, visi dings. Dabar ji ima sausainius be pertraukėlių, valgo vieną po kito, vis užsigerdama iš stiklinės gurkšniu vandens.

– Kaip viešbutyje? – klausia motina.

– Mhm.

– Viskas gerai?

– Mhm.

– Ar tavo šefas patenkintas?

– Mama...

– Ką?

– Aš esu kitas...

– Kas?

–... kitoks žmogus, nei tu manai.

Motina žvelgia pro šalį ir trina delnais šlaunis. Ji slinkteli į priekį, lyg ketintų stotis, bet lieka sėdėti. Paima nuo stalo tuščią lėkštę.

– Ar nori dar sausainių, Linda?

Lin kinkteli galva. Tik dabar motina atsistoja ir po minutėlės grįžta su naujais kepiniais.

– Kada bus ponios Kliopels gimtadienis? – klausia Lin.

– Po trijų dienų.

– Ar spėsi nunerti servetėlę?

– Taip, žinoma.

– Ar ji tebegyvena Kurceneko gatvėje?

– Ne, išsikėlė į senelių namus.

– Kada?

– Prieš porą mėnesių.

– Nė nežinojau.

– Ji nebegalėjo gyventi taip, kaip norėjo.

– Ji nebegalėjo gyventi taip, kaip norėjo, – tyliai kartoja Lin.

– Jai reikėjo pagalbos net apsirengiant.

– Kaip mažam vaikui.

– Visuomet sakau, ponia Kliopels, sakau, jei jūs neimtumėte panėšėti į vaikus...

Lin žiovauja.

– Juk dar tik dešimta, – stebisi motina.

– Man skauda galvą.

– Visuomet, kai čia būni, tau skauda galvą.

– Taip dažnai manęs čia nebūna.

– Gal čia, namuose, kas nors ne taip? Dulkės? Pelėsis? Drėgnas rūsys? Mažai juk tau taip nebūdavo.

– Nė nenutuokiu.

Lin lieka sėdėti, sakytum, paralyžiuota.

– Rytoj, – sako motina, – turėsiu priešais namus ir tarp garažo bei rudųjų durų sutvarkyti lysves.

Lin linkteli.

– Jas reikia apsodinti šalčiui atspariais augalais. Ten reikės išrauti senas gėles ir pasodinti erikas, o tarp erikų įterpti trispalvių našlaičių. Našlaites gegužę reikės vėl išrauti ir, bet dabar jas dera pasodinti, tarp erikų.

Lin kurį laiką tyli. Nežiūri į motiną. Ji nebegeria, nebevalgo, nieko nebegalvoja.

– Erikos išraunamos jau kovą.

Lin stebi švytuoklinio laikrodžio švytuoklę.

– Turiu apdengti rožių krūmus. Žemę apdėti eglišakiais, kad neiššaltų šaknys.

– Manau, kad man pamažu laikas kilti į viršų, – sako Lin stodamasi.

– Paklosiu tau lovą, – sako motina.

– Paprasčiausiai duok man patalynę.

– Apie tai negali būti nė kalbos, pati paklosiu tau lovą.

Drauge jos užlipa laiptais. Tūkstančius kartu bėgta su kuprine aukštyn ir žemyn. Tūkstančius kartų tuo pačiu keliu eita į mokyklą. Tūkstančius kartų tuo pačiu keliu grįžta. Iš kur kojos žinojo, kur joms reikia lėkti? Kodėl jos nepasirinko kito kelio? Iš kur jos žinojo apie tai, kas vadinama namais? Kodėl kojos kokį kartą nepasuko į kairę? Kur nors kitur. Į kitus namus. Pas kokius nors žmones. Motina kloja lovą. Lin stovi greta ir stebi. Jos kambarys tebėra jos kambarys. Nenaudojamas jokiam kitam tikslui. Jis čia tik tam, kad bylotų, kadais buvau tavo kambarys.

– Dabar dar neužmigsiu, – sako mama.

– Ar dar ką nors žiūrėsi per televizorių? – klausia Lin.

– Taip.

– Ką žiūrėsi?

– Pokalbių laidą.

– Dabar?

– Su Franku Elstneriu.

– Kada ji prasideda?

– Dvidešimt minučių po dešimtos.

– O ką veiksi iki tol?

– Sutvarkysiu svetainę.

– Bet juk ji sutvarkyta.

– Ak, visuomet ką nors rasi, jei ieškosi.

– Labanakt, mama.

– Labanakt, Lin.

Motina nulipa laiptais, o Lin kurį laiką stovi nebyli ir žvelgia jai įkandin. Paskui padeda kuprinę ant ką tik paklotos lovos, išsiima higienos priemones, eina į viršutinio aukšto vonią, valosi dantis, apsivelka pižamą, maunasi puskojines miegui: pižama rausva, puskojinės ryškiai geltonos. Lin atkloja antklodę, atsisėda, paprasčiausiai sėdi nieko neveikdama. Jau nutarusi sliuogti į patalus, stabteli. Įsiklauso. Kažkas kambaryje ne taip, kažkas negerai, kažkas ją trikdo.

Gal tai dūzgimas, žadintuvo tiksėjimas? Ne, tai ne išorinis garsas, jis iš vidaus, tūno jos ausyje ar krūtinėje, ji nesupranta. Lin palieka kambarį tamsoje ir dar kartą sėlina laiptais žemyn, vengdama užminti ant septintos ir dešimtos pakopos, nes žino, kad jos girgžda, bet girgžda ir dvyliktoji – tai nauja. Lin stabteli, bet motina nieko neišgirdo. Lin lipa toliau, priklaupia prie svetainės durų, pažvelgia pro rakto skylutę, mato motiną, žiūrinčią televizorių, mato motinos akis, nesekančias to, ką rodo ekranas. Lin pereina koridorių, atidaro duris į tėvų miegamąjį, kuris jau seniai nebe tėvų miegamasis, tik motinos miegamasis, miegamasis, kuriame tik miegama. Lin šviesos nejungia, ji nenori matyti, kad niekas nepakitę, jai pakanka kvapo: truputis odekolono, truputis dulkių nuo storo lovos užkloto ir užuolaidų, truputis trūnėsių nuo drėgmės, kylančios iš rūsio. Lin žvarbu, ji pagalvoja, gal vertėjo užsimesti paltą, bet dabar jau per vėlu. Ji nelinkusi dar kartą sėlinti pro svetainę, girgždančiais laiptais kopti į viršų.

Lin atsigula ant grindų ir pasislenka po lova. Ji čiaudo. Vokai neužsimerkia. Paskui ji laukia, rankomis įsitvėrusi lentinių grotelių.

Orths, Markus

Or91 Kambarinė : romanas / Markus Orths ; iš vokiečių kalbos vertė Regina Ivanauskienė. – Vilnius : Gimtasis žodis, 2009. – 77, [3] p.

ISBN 978-9955-16-276-6

Lin dirba viešbučio kambarine. Ji ne šiaip sau valo. Valo labai rūpestingai, vis ilgiau užtrukdama kambariuose, pakerėta to, ką ten mato ir randa. Iš pradžių elgiasi atsargiai, bet ilgainiui net sujžūlėja – ne tik uostinėja svetimus drabužius, bet ir matuojasi. Ji nori priartėti prie kitų žmonių, prisiliesti prie jų gyvenimo.

UDK 830-3

Markus Orths
Kambarinė
Romanas

Redaktorė *Albina Venskevičienė*
Maketavo *Ramunė Šarpytė-Girniukaitienė*
Viršelio dailininkas *Romualdas Balinskas*

SL 098. Tiražas 1300 egz.
Išleido leidykla „Gimtasis žodis"
A. Juozapavičiaus g. 10A, 09311 Vilnius
El. p. gimtasiszodis@takas.lt
Interneto svetainė: http://www.gimtasiszodis.lt
Spausdino UAB „Logotipas"
Utenos g. 41a, LT-08217 Vilnius. Užs. 90279

Lin Capatek dirba viešbučio *Edenas* kambarine. Lin ne šiaip sau valo. Ji valo labai rūpestingai. Mergina vis ilgiau užtrunka kambariuose, pakerėta to, ką ten mato ir randa. Rašteliai, knygos, higienos reikmenų krepšeliai, vaistai. Iš pradžių Lin elgiasi atsargiai, tačiau vėliau vis labiau įsidrąsina, net sujžūlėja – ne tik uostinėja svetimus drabužius, bet ir matuojasi. Ji nori priartėti prie kitų žmonių, bandyti prisiliesti prie jų gyvenimo. Kiekvieną antradienį lenda po viena iš viešbučio lovų ir klausosi, kas vyksta virš jos. Lin siekia būti greta žmonių ir kartu likti nematoma.

„Kambarinė“ – ryškus keistos merginos portretas. Tai intymi istorija į obsesijas linkusios, ieškančios moters, trokštančios sužinoti, kaip pavyksta žmonėms tai, kas jai šitaip sunkiai sekasi, t.y. gyventi.

Markus Orths (g. 1969) kūryba yra daug kartų įvertinta įvairiomis literatūrinėmis premijomis. Į lietuvių kalbą yra išverstos dar dvi šio autoriaus knygos – „Katalina“ ir „Mokytojų kambarys“. „Katalina“ pripažinta geriausiu 2006 m. vokiečių autorių istoriniu romanu.

ISBN 978-9955-16-276-6